

Gemeente
Gorinchem

Vrijwilligers maken Gorinchem

Persoonlijke verhalen
van Gorcumse vrijwilligers

gorinchem.nl/vrijwilligers

Vrijwilligers

maken

Gorinchem

Colofon van magazine

Vrijwilligers maken Gorinchem

Het magazine 'Vrijwilligers maken Gorinchem' is een eenmalige thema-uitgave van gemeente Gorinchem. De oplage is 500 exemplaren.

Redactie: Levien Vermeer, Judith Heykers en Marjanne Dijkstra (interviews van Wim, Marjan en Gea)

Met speciale dank aan: alle vrijwilligers die hun persoonlijke verhaal delen.

Fotografie: Bas 't Hoen

Vormgeving: Studio Kontakt Mediapartners

Drukwerk: De Groot – grootsgedrukt.nl

Meer informatie?

Meer informatie over Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem vindt u op www.gorinchem.nl/vrijwilligers. *Gehele of gedeeltelijke overname van artikelen of beelden kan alleen na schriftelijke toestemming van gemeente Gorinchem.*

► INHOUD

04 **Voorwoord**
Eva Dansen,
Wethouder Sociaal Domein

06 **Hidde Hooikaas**
Gastheer en technicus
bij theater 't Pand

09 **Janny Kranenburg**
Secretaris bij Dress for Success

12 **Ernie Ruiter**
Steampunkartiest bij De Gezel

15 **Ingeborg Steehouwer**
Taalcoach bij Bibliotheek AanZet

18 **Khadar Ismail**
Talentontwikkelaar
bij Stichting Boukie

21 **Anneke van Ekeren**
Actieve Benadering en medewerker algemene
dienstverlening bij Slachtofferhulp Nederland

24 **Talal Avvad**
Fietsen- en botenopknapper
bij Behouden Vaart

27 **Marjan de Groot**
Dierenverzorger
bij Dierenasiel Gorinchem

30 **Peter Veen**
Hoopverlener bij Samen één en regelneef bij
Stichting Jazz Festival en De Zonnebloem

33 **Gerlinde Diehl**
Moedermatcher bij De LimonadeBrigade

36 **Gert-Jan Ariaans**
Gids bij Werkgroep Vesting Gorinchem, onderdeel
van Historische Vereniging Oud-Gorcum

40 **Gea van Kekerix**
Medewerker bij Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem

42 **Fred Tokkie**
Administratieve duizendpoot bij Kringloop
Gorinchem en beheerder Podium Pandemonium

45 **Franciska Rijnhout**
Opvoedondersteuner en jongerenmaatje bij Humanitas

48 **Bert van den Berg**
Torengids bij VVV

51 **Nelleke Bax**
Vertrouwenspersoon bij VluchtelingenWerk

54 **Wim Rijnbrand**
Inkoper met gesloten knip bij Voedselbank Gorinchem

57 **Constance van Berkel**
Ondersteuner Thuisadministratie bij Humanitas

60 **Edwin Appeldoorn**
Aanpakker en regelaar bij Speelgoedbank Gorinchem

63 **Carola Bouwens**
Leuke-dingen-doen-vrijwilliger bij ASVZ

66 **Kees Osseweijer**
Penningmeester bij Gorcumse Literatuurprijs

69 **Peter Snoek**
Mentor CoderDojo bij Bibliotheek AanZet

► 'VRIJWILLIGERS ZIJN ONMISBAAR VOOR DE LEEFBAARHEID IN GORINCHEM'

Eva Dansen

*Wethouder Sociaal Domein
gemeente Gorinchem*

In Gorinchem doet iedereen ertoe en kijken we actief naar elkaar om. Want alleen samen maken we het verschil. Dus werken we aan een gezonde leefstijl, een prettige leefomgeving en zorgen we dat iedereen kan meedoen en passende ondersteuning en zorg krijgt.

Onbetaalbaar

Ontzettend veel organisaties in Gorinchem doen al sinds jaar en dag een beroep op vrijwilligers. Dat kan ook niet anders, want het is voor veel organisaties niet mogelijk om (voldoende) betaalde krachten in te zetten. Het werk dat vrijwilligers voor de organisaties verrichten is letterlijk onbetaalbaar. Of u wekelijks het lievelingskostje van een Hospice-bewoner klaarmaakt, dagelijks overblijfkracht bent, eens per maand museumbezoekers ontvangt of in de zomervakantie kinderen begeleidt bij het Timmerdorp. Het is allemaal belangrijk voor de leefbaarheid, saamhorigheid én het verenigingsleven van Gorinchem.

Betrokkenheid en enthousiasme

Als ik met vrijwilligers spreek, word ik geraakt door de betrokkenheid en liefde waarmee zij hun werk uitvoeren. Zij willen echt iets betekenen voor een ander, het verschil kunnen maken. In de vele mooie

verhalen in dit magazine is dit enthousiasme terug te lezen. Zoals in het verhaal van Constance, die vrijwillig ondersteuner bij Humanitas Thuisadministratie is en veel energie haalt uit de dankbaarheid die ze ontvangt. Of het verhaal van Kees, die als vrijwilliger bij Stichting Gorcumse Literatuurprijs jongeren stimuleert zelf te lezen en te schrijven. Iedere vrijwilliger heeft zijn eigen verhaal en zijn eigen redenen om zich vrijwillig in te zetten.

Diversiteit

Al deze verhalen geven ook een duidelijk beeld van de diversiteit in het vrijwilligerswerk. Bij sommige klussen word je op een vast tijdstip per week gevraagd, bij een andere klus is dit vrij in te vullen. Bij de ene vrijwilligersklus gaat het vooral om de sociale impact, bijvoorbeeld het luisterende oor dat je biedt of een dagje gezellig op pad. Terwijl het bij een andere klus veel meer gaat om inhoudelijke capaciteiten, zoals financiële hulp, of technische ondersteuning. Uit de verhalen blijkt dat vrijwilligers vooral kiezen voor het type werk dat dichtbij hen staat, waar zij met hun hart voor kiezen.

Vrijwilligerssteunpunt

Ik kan me goed voorstellen dat u als lezer van deze mooie verhalen, ook enthousiast wordt.

Het vrijwilligerssteunpunt van de gemeente Gorinchem kan al uw vragen beantwoorden en ook meedenken of er een mooie klus is die aansluit bij uw interesses en capaciteiten. Als er iets is dat uit de verhalen van de vrijwilligers naar voren komt, is het dat vrijwilligerswerk niet alleen bestaat uit geven. Je krijgt er ook zo ontzettend veel voor terug.

Tot slot

In Gorinchem voelen inwoners zich verantwoordelijk voor elkaar. Dat zien we ook terug in de inzet van al die vrijwilligers die zich voor ruim 300 organisaties inzetten. Zij maken het mede mogelijk dat iedereen in Gorinchem kan meedoen in de samenleving. Daar zijn wij als gemeente enorm trots op. En daarom blijven wij, alle medewerkers van de gemeente Gorinchem en betrokken maatschappelijke organisaties in Gorinchem ons inzetten voor een prettig vrijwilligersklimaat. Zodat we kunnen blijven bouwen op al die inwoners, die zich inzetten als vrijwilliger. En dat doen we graag voor, maar vooral ook samen met u.
Hartelijke groet,

Eva Dansen

*Wethouder Sociaal Domein
gemeente Gorinchem*

**'VRIJWILLIGERS
WORDEN NIET
BETAALD, MAAR
ZE ZIJN GOUD
WAARD!'**

” Kwam voor
de gezelligheid

Hidde Hooikaas • Gastheer en technicus bij theater 't Pand

► 'IK HEB EEN VOLWAARDIG VAK GELEERD BIJ THEATER 'T PAND'

Aan één wand gebloemd behang, een grote boekenkast, een bar en verschillende zitjes...; de huiskamerfoyer van theater 't Pand aan de Korenbeurs in Gorinchem heeft een artistieke en gemoedelijke uitstraling. De zaal met bijna zestig stoelen is een piepklein balkonnetje rijk, waardoor het zich zelfs 'schouwburg' mag noemen, zegt Hidde Hooikaas. Het is de omgeving waar hij sinds zijn veertiende kind aan huis is. Hij is zowel technicus als gastheer, en in beide functies voelt hij zich volledig thuis. Al moet hij nu achter de bar even zoeken naar de ingrediënten voor de koffie. Hidde vertelt hoe hij hier is beland en nu al meer dan twintig jaar als vrijwilliger meedraait. „Toen ik jong was en nog bij mijn ouders woonde, had ik een eigengebouwd disco'tje op mijn slaapkamer. Zij waren kennissen van directeur Ferdinand Biesheuvel en zijn vrouw, en die zeiden 'breng je zoon eens een keer mee'. ►

Na die eerste keer ben ik nooit meer weggegaan.” Hidde heeft geen opleiding voor theatertechnicus gevolgd, die bestond in zijn tijd niet echt.

„Ik heb alles door schade en schande in de praktijk geleerd” zegt hij bescheiden, en vervolgt: „Maar ik doe het nooit alleen. We zijn met zes technici en rouleren in koppels.”

Maar heb een volwaardig vak geleerd

Oplossingen bedenken

Hidde heeft een baan in de ICT als software ontwerper en vertelt: „In m’n dagelijks werk ben ik in m’n hoofd bezig met plannen, en met vragen van klanten. In het theater doe ik dat meer fysiek.” Met techniek bezig zijn betekent voor hem creatief bezig zijn. „Het gaat om licht en geluid, maar ook om ideeën voor de aankleding. En soms moet je ergens oplossingen voor bedenken.” Dat geldt dan vooral voor de lokale producties, legt Hidde uit.

„Die gezelschappen of artiesten komen vaak met vragen direct bij ons. Gelukkig ligt de zolder vol met spullen, van kroonluchters tot feestslingers.” De meeste artiesten van buitenaf brengen hun eigen technicus mee, waar het technisch team van ‘t Pand mee samenwerkt. Hidde vindt dat interessant: „Mijn taak is een mix van gastheerschap en technisch bezig zijn. De ontmoeting met nieuwe mensen ervaar ik als levensverrijkend, je weet vaak niet wat de dag en avond gaan brengen. En in de omgang met hen doe ik vernieuwende inzichten op. Bovendien leer je de artiesten op een andere manier kennen,

dan wat je van hen ziet op televisie. We zijn goed voor hen en je merkt dat ze hier graag komen.”

In de kleedkamer hangen levensgrote affiches van onder andere Lolly Jane Blue, Claudia de Breij, Leon van der Zanden, Youp van ‘t Hek, Jochem Myer, en Roué Verveer. Al die artiesten tegenkomen vindt Hidde een van de leuke aspecten aan zijn vrijwilligerswerk. „Het zijn vaak bekende namen, die bij ons hun programma uittesten. Wij behoren tot het landelijk circuit van kleine theaters in Nederland die daarvoor beschikbaar zijn.”

Luchtbedden regelen

Voorheen ging er zo’n twintig uur per week in zijn vrijwillige job zitten, nu is de vrijdag zijn vaste dag. „Ik blijf tot sluitingstijd en heb het meer dan eens licht zien worden” zegt hij lachend. „Soms bleven artiesten slapen omdat het te gezellig was en moest ik wat luchtbedden regelen.” Hij maakt ook bijzondere voorstellingen mee. „Zoals die keer dat decorontwerpers alles in plastic kwamen verpakken bijvoorbeeld.” Hij houdt van cabaret met een verhaallijn. „Liefst een voorstelling die je aan het denken zet. Grappig of vreselijk plat is ook wel eens geinig, maar het leukste vind ik het toch als ik getriggerd wordt en intellectueel uitgedaagd.” Er zijn zo’n vijfendertig vrijwilligers actief bij theater ‘t Pand. „We vormen een soort familie en eten af en toe gezellig met z’n allen” zegt Hidde. Hij vervolgt: „In de hele vrijwillige club is er weinig gedoe achter de schermen, iedereen heeft er zin in. De show moet staan en daar gaan we voor.” Terugkijkend op zijn vrijwilligerswerkjaren tot nu toe concludeert hij: „Ik kwam voor de gezelligheid, om mensen te ontmoeten en m’n creativiteit te ontplooiën, maar ik heb een volwaardig vak geleerd.”

► www.theaterpand.nl

Janny Kranenburg • Secretaris bij Dress for Success

► ‘BLIJ MAKEN MET STYLINGADVIES EN EEN NIEUWE KLEDINGSET’

Het duizelt mij enigszins als Janny Kranenburg uit Heukelum haar vrijwillige bezigheden opsomt, want ook nu ze gepensioneerd is, houdt ze, zoals ze dat uitdrukt, het leven graag 'breed' en haar interesses levend. Als ze een dag geen afspraken heeft gaat ze graag een lange wandeling maken. „Ik ben een boerendochter, en houd van buiten zijn; op vakantie, maar ook thuis, ik rommel graag in onze tuin.” Haar beroepskennis als jurist zet ze nu met liefde in voor organisaties die iets voor een ander willen betekenen. Drieënhalf jaar geleden stopte ze noodgedwongen met haar fulltime baan om er meer voor haar man te kunnen zijn, die te kampen kreeg met Alzheimer. Maar dat belet haar niet actief te zijn en te blijven. „Het is fijn om er voor mijn man te kunnen zijn, en ik krijg er veel voor terug. Maar ik heb ook intelligente uitdaging nodig.” Dus is zij onder meer secretaris van het bestuur van de stichting zonder winstoogmerk Dress for Success in Gorinchem geworden. Haar man was vijftien jaar geleden betrokken bij de oprichting van de Gorkumse vestiging, een van de tien locaties in Nederland, die zich hebben verenigd in Dress Nederland. „Dress maakt iemand blij met stylingadvies en een nieuwe kledingset” zegt Janny. Het gaat dan om mensen met een uitkering of een minimuminkomen. „Deze klanten kunnen voor een gratis individueel advies over een sollicitatie outfit

en een kleedsessie worden aangemeld door een instantie die mensen uit onze doelgroep begeleidt naar werk of opleiding.”

Dress to impress

Bij binnenkomst van het pand aan de Schelluinsevlief 15, vallen meteen de geschilderde kreten op langs de trap naar de vide, zoals 'Beautiful', 'Go for it', en 'Dress to impress'. Verder; uitnodigende rijen rekken kleding en schoenen, en grote spiegels om het resultaat te bewonderen. Halverwege de ruime ambiance is een keukentje, waar Janny Kranenburg even in verdwijnt om koffie te halen. Als ze terugkomt gaan we aan de houten tafel zitten, en zegt ze: „Ik ben niet echt iemand om een ander te kleden, maar ik vind het fijn om toch mijn bijdrage te kunnen leveren door een bestuursfunctie te vervullen.” Ze houdt de digitale agenda bij, en verzamelt de gegevens uit het systeem die door de winkelteams worden ingevoerd, om twee keer per jaar aan de landelijke organisatie te kunnen rapporteren. Andere taken worden onderling naar voorkeur verdeeld of bij toerbeurt gedaan. „Zo is een van de dames dol op strijken, en een ander doet de inkoop” vertelt Janny. „Maar vaak kunnen die taken tussen de kleedsessies in gedaan worden, of we plannen bijvoorbeeld een schoonmaakochtend.” Dress for

Success zoekt nog een coördinator als spil tussen bestuur en winkelteams, die klantafspraken maakt, de contacten met verwijzende organisaties onderhoudt en activiteiten in de winkel en daarbuiten coördineert, zoals het geven van voorlichting. En heb je een achtergrond in de modebranche of de zorg, dan kun je de twee bestaande zelfsturende winkelteams aanvullen.

Bestuurlijk denkwerk

Voordat corona uitbrak en het leven ging bepalen, kreeg Gorinchem zo'n 170 tot 200 aanvragen per jaar, tijdens corona waren het er minder dan 100, en in 2022 liep het aantal weer op naar 120, vertelt Janny. Vanaf de oprichting werkt Dress met Avres samen. „Zij garandeerden afname van een minimaal aantal kleedsessies per jaar, maar met ingang van 2023 geldt die afspraak niet meer. De samenwerking blijft, maar Avres wil het budget voor ondersteuning bij re-integratie ook op ander vlak kunnen inzetten als iemand geen gebruik wenst te maken van een kleedsessie, maar bijvoorbeeld liever naar de tandarts gaat om het gebit te laten fatsoeneren, of een bepaalde workshop wil volgen” legt Janny uit. Dit heeft evenwel consequenties voor Dress, omdat de stichting zo een stuk inkomen gaat missen. En er speelt nog meer: „Door de

krappe arbeidsmarkt hoeven mensen minder te concurreren met andere werkzoekenden, en bovendien zijn de kledingconventies veranderd. De kleding komt van donaties uit de kledingbranche en van particulieren, en daar zijn nog al eens nette kostuums bij. Maar bijna niemand solliciteert nog in 'jasje-dasje'. Het bestuur heeft daarom het nodige denkwerk te doen.” In goede jaren heeft de stichting wel wat reserve op kunnen bouwen, maar toch moet men zich beraden, vindt Janny. „Hoe houden we in de nabije toekomst, in een minder stabiele en veranderende tijd, toch het hoofd boven water. Dat vind ik een mooie uitdaging.” Want dat dit werk moet blijven bestaan is wel duidelijk. Janny wijst naar een paspop: „Zie je die mooie broche op die blouse? Met een apart detail als een sieraad of sjaaltje kun je een kledingstuk net even dat extra tintje geven.” En dan vertolkt ze het voldane gevoel van de vrijwilliger: „Als iemand uit het pashokje komt en voor de spiegel staat, dan zie je vaak iets veranderen; de rug wordt gerecht, de persoon begint te stralen. Alle aandacht die men hier krijgt, en de nieuwe kleding worden echt als een cadeautje ervaren. Daar doen we het voor!”

Meer lezen over Dress for Success:

► www.dressforsuccess.nl

Mensen ervaren het
als een cadeautje

**Je komt hier
de leukste
mensen tegen**

Ernie Ruiter • Steampunkartiest bij De Gezel

► **'WE GEVEN MEUBELS HIER EEN TWEEDE LEVEN'**

Een creatieve duizendpoot, zo kun je Ernie Ruiter uit Gorinchem wel noemen. Om half tien vanmorgen kwam hij 'binnendruppelen', deelt hij mee, voordat hij koffie met een speculaasje voor ons gaat halen. Ik mag achter zijn werkbank zitten, want 'hier brandt de kachel', en dat is geen overbodige luxe als het, ten tijde van het interview, nog altijd zo'n 3 graden vriest. Dit is zijn bijna dagelijkse ambiance; een aambeeldje, een bankschroef, gereedschapslades, Brasso, lijnolie, en houten blokjes in allerlei vormen en maten. Bijna liefkozend pakt Ernie een stukje bamboe op en laat het zien. „Kijk, dit is de kopse kant, dat is zo verschrikkelijk mooi!” Hij maakt er geometrische puzzels mee, zoals de duivelsknoop. „Ik heb voor andere belangstellenden een plan geschreven voor de werkvolgorde en maak malletjes om zo'n puzzel sneller en gemakkelijker af te tekenen.”

De beeldend kunstenaar werd door een vriend op het spoor van De Gezel gezet, liep er op een goede dag binnen en kwam in een warm bad terecht. „Er is geen druk, er zijn geen verplichtingen maar wel verantwoordelijkheden en gedragsregels. Iedereen wordt in zijn of haar waarde gelaten.” Toen hij er voor het eerst was, zag hij direct van alles dat hij kon gebruiken. „Ik werk met kringloop materialen, en mocht meteen diverse dingen meenemen. Ook heb ik hier wat beelden neer kunnen zetten.” Hij demonstreert zijn verlichte sculpturen van (edel)metaal die uit een futuristisch universum lijken te zijn weggelopen. „We demonteren afgedankte apparaten bij De Gezel, maar alles krijgt een bestemming. Óf ik neem het mee om er een kunstwerk van te maken, óf het wordt netjes gerecycled.” ►

Alles krijgt een bestemming

Steampunk

De Gezel is in 2018 ontstaan uit een burgerinitiatief van Perry Sporken en Annelies Nagel. Sporken wordt op de site voorgesteld als 'een intuïtief ondernemer, met een focus op mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt, die wat meer vertrouwen, waardering en aanmoediging nodig hebben.' De Gezel is een zogenoemde voorliggende voorziening. Dat houdt in dat het 'vóór het reguliere sociaal domein ligt', en dat de stichting een signalerende functie heeft. Wanneer de begeleiders zien dat een deelnemende re-integrerder of kwetsbare persoon extra hulp nodig heeft, kan de betreffende cliënt worden door-gestuurd naar een relevante organisatie. „Sinds kort heeft De Gezel een driejarige waarderingssubsidie gekregen van gemeente Gorinchem” weet Ernie. De non-profit stichting werkt nauw samen met de Kringloop, en heeft contact met onder meer woningcorporaties, gemeenten, reclassering, GGZ en Vluchtelingenwerk. Er is niet alleen een meubel- en fietsenmakerij, maar ook een naaiatelier. En er werken mensen via De Gezel in de groenvoorziening. Halverwege ons gesprek komt een medewerkster van het naaiatelier een werkschort passen dat ze voor Ernie aan het maken is en vraagt: „Zitten er genoeg zakken in?” Hij heeft de LTS richting elektro gevolgd, maar wat hij nu doet staat daar helemaal los van, zegt hij. „Ik heb nooit geweten wat ik wilde gaan doen, en later loop je tegen andere vakken aan, zoals hout- en metaalbewerking en een fascinerend materiaal als aluminium.” Tien jaar geleden ontdekte hij zijn liefde voor steampunk. Hij legt enthousiast uit waar dat over gaat: „Het is een fantasiestijl die is

voortgekomen uit het stoomtijdperk en de industrialisatie. De bijbehorende kleding stamt uit het Victoriaanse tijdperk.” Ernie verzamelt allerlei radertjes uit horloges en klokken, scharniertjes, schroefjes, allerlei objecten van koper en messing om er iets origineels mee te doen. „Ik versier er bijvoorbeeld aanstekers en telefoonhoesjes mee.”

Wisselwerking

Hij is nu zo'n vier maanden vrijwilliger en komt bijna elke dag wel naar De Gezel. Onder leiding van bedrijfsleider Rik Quak en enkele vakmensen die in loondienst zijn (de 'leermeesters'), kunnen de 'gezellen' een vak leren. „We geven vooral houten meubels op die manier een tweede leven”, vertelt Ernie. De 'gezellen' zijn mensen, die na een moeilijke periode weer aan zichzelf werken en in zichzelf willen geloven, maar ook iets moois willen maken, om daarmee iets terug te doen voor de samenleving. Ernie houdt van de uitstraling van het bedrijf en is blij met de plek die hij daar gevonden heeft. „Het is een wisselwerking; ik mag hier kunstprojecten maken en ik werk ook een x-aantal uren voor hen, dat gaat vanzelf.”

Ernie is op verschillende vlakken inzetbaar. „Ik ben geen leraar, maar weet genoeg van techniek om iemand iets te kunnen leren. Soms, als het nodig is, houd ik ook een oogje in het zeil in de werkplaats. Of ik help klanten die een plankje op maat gezaagd willen hebben, hun fietsband willen laten plakken of een zadel nodig hebben. Verder help ik bij het postpunt waar pakketjes afgehaald kunnen worden, en maak bezoekers wegwijs. Je komt hier de leukste mensen tegen, de omgang met elkaar is heel gemoedelijk.”

Meer lezen over De Gezel:

► www.degezel.nl

Ingeborg Steehouwer • Taalcoach bij Bibliotheek AanZet

► 'WE HEBBEN ELKAAR NODIG VOOR ONDERLING BEGRIP'

De wieg van Ingeborg Steehouwer stond in de Boerenstraat. Voor haar studie psychologie verhuisde ze naar Utrecht en bleef er een poos hangen, maar na twaalf jaar kwam ze toch weer terug naar haar geboorteplaats, waar ze nu met man en kinderen woont, en alweer een jaar of zeven twee dagdelen per week taalcoach is voor anderstaligen. Ze koos cognitieve functiestoornissen als haar studiespecialisatie. En toch zou Ingeborg Steehouwer geen betaald werk verrichten, maar zette zich in voor vrijwilligerswerk en was fulltime moeder, waar ze van genoot. „Ik ben altijd blij geweest met die vrijheid, om te kunnen doen wat ik wil, omdat het financieel gezien niet noodzakelijk was dat ik een betaalde baan zou zoeken.” Haar zoon en dochters zijn nu 22, 20 en 17 jaar. „Toen ze jonger waren was ik voorleesmoeder op basisschool Samen Onderweg, en gaf zo nodig één-op-één ondersteuning aan sommige leerlingen.” Over haar eigen kinderen heeft ze zich nooit zorgen hoeven maken. „Ze kunnen alle drie goed leren, zijn georganiseerd en gedisciplineerd”, vertelt Ingeborg. Ze wonen allemaal nog thuis, en dat vindt ze heel gezellig. Dat ze zelf haar tijd kan indelen geeft haar nu ook de gelegenheid er voor haar moeder te zijn. „Ze woont om de hoek en heeft meer ondersteuning

nodig. Ik ben dankbaar dat ik flexibel genoeg ben om elke dag even bij haar langs te lopen.”

Waardevol werk

Ingeborg heeft altijd interesse gehad in de psyche van de mens, en houdt van taal. „Ik lees bijvoorbeeld heel graag, en zou me onze woonkamer dan ook niet zonder een grote boekenkast voor kunnen stellen. Wat ik nu doe ervaar ik als waardevol werk.” De taalleerders die ze begeleidt willen Nederlands leren spreken om beter te kunnen integreren. Ook zijn het bijvoorbeeld anderstalige ouders die vastlopen als ze hun kinderen die naar het middelbaar onderwijs gaan willen helpen. Wijzend naar een kleurrijk kwartet zegt Ingeborg: „Kijk, dit is speciaal ontwikkeld voor deze doelgroep. Er staan niet alleen plaatjes op, maar ook zinnnetjes, zodat je meteen een begrip in de context kunt leren.”

Ze laat de tekening van een spiegel uit het kwartet ‘ons huis’ zien, waar bij staat: ‘de spiegel hangt in de gang’, en zegt: „Zo heb je dus meteen een gespreksonderwerpje te pakken.” Door het lesgeven aan mensen voor wie Nederlands een tweede taal is, neemt haar eigen taalbegrip ook toe, heeft Ingeborg ervaren. „Dingen die ik als

vanzelfsprekend beschouw en automatisch gebruik, worden bevroegd, zodat ik daar ineens goed over na moet denken. Bijvoorbeeld wanneer we het woordje ‘er’ gebruiken. Ik kom niet uit het onderwijs, dus dat moet ik dan even uitzoeken omdat ik het goed uit wil leggen.” De klemtoon geeft ook vaak verwarring, of het letterlijk nemen van een woord of begrip.

Taalpunt

Bij het Taalpunt kan de taalleerder zijn of haar taalvraag aangeven en wordt vervolgens aan een taalvrijwilliger gekoppeld, die verschillende methodes tot zijn of haar beschikking heeft, afhankelijk van het niveau van de groep of de persoon in kwestie. Ingeborg begeleidt een groep, maar trekt ook op met een jonge vrouw die studeert voor het staatsexamen op NT2-B2 niveau. „We bespreken de vragen en antwoorden van oude examens met elkaar, en lezen krantenartikelen. Daar krijgen we allebei energie van.”

Lekkere hapjes

Er zit nog een andere boeiende kant aan het lesgeven aan anderstaligen, zegt Ingeborg. „En passant leer ik het een en ander over culturen uit de landen van herkomst zoals China, Nepal, Syrië,

Afghanistan, Somalië, Oekraïne, Turkije, Marokko, en Estland.” De taalleerders vertellen over belangrijke bezienswaardigheden in hun land, of over een fenomeen zoals bijvoorbeeld de Trans Siberië Express. „Laatst bracht een cursist kruidenthee mee, om ons te laten proeven wat zij goede thee vindt. En ik krijg vaak lekkere hapjes mee naar huis, daar maak ik m’n kinderen ook blij mee.”

Taal = sociale contacten

Behalve aandacht voor taal, wordt veel aandacht besteed aan het sociale aspect. „Taal is heel belangrijk, vooral ook in de sociale interactie, waardoor mensen hun netwerk kunnen versterken”, vindt Ingeborg, en vervolgt: „Ik merk dat misverstanden meestal uit onwetendheid voortkomen, en niet uit onwil. We hebben elkaar nodig om elkaar te kunnen begrijpen. En daarvoor moet je elkaar goed leren kennen.” Er zijn dan ook echte vriendschappen ontstaan vanuit dit vrijwilligerswerk, vertelt ze stralend. „Je krijgt er veel voor terug.”

Wil je meer informatie over taalvrijwilliger worden?

Kom op woensdagochtend tussen 10.00 en 12.00 uur naar het Taalpunt in de bibliotheek in Gorinchem.

Goed voor mijn persoonlijke ontwikkeling

Khadar Ismail • Talentontwikkelaar bij Stichting Boukie

► 'KINDEREN GEVEN WAT IK ZELF HEB GEMIST'

Khadar (spreek uit: 'Gadder') Ismail, van Somalische ouders, en 23 jaar geleden in Nederland geboren, hielp vorig jaar met een vriend mee bij de renovatie van het voormalige wijkcentrum De Haarhorst aan de Haarsekade 120, en is er niet meer weggegaan. Hij heeft nu zelfs een app op zijn telefoon zodat hij met een digitale sleutel toegang tot alle ruimtes heeft, en dat zijn er nogal wat. Toen PoGo (Podium Gorinchem) zich in 2020 terugtrok uit de exploitatie van De Haarhorst, diende Stichting Boukie van Mohamed Boukrouche, alias Boukie, een concreet plan in voor herbestemming van het leegstaande gebouw. Dat licht hij graag even toe: „Dit moet een multifunctionele ontmoetingsplek worden. De activiteiten zijn gericht op participatie en sociale samenhang, onder voorwaarde van acceptatie en respect.” Het pand werd daarom vorig jaar omgedoopt tot 'Centraal Punt'. Khadar geeft me een rondleiding. Er is een Formule-1 kamer, een game-room, een chill-room met zitzakken, een sport-annex feestzaal voor zo'n 200 personen, er zijn talloze ruimtes die gehuurd kunnen worden voor het geven van cursussen, een kantoor en een mini-muziekstudio. „Elke vrijdag krijgen kinderen hier gratis muziekles” weet Khadar.

Vrijwilligerswerk is mijn hobby

We nemen een kijkje in de kantine, waar grote trossen rode en groene ballonnen hangen. „Het is hier nog helemaal in de voetbalsfeer” lacht hij. En Boukie vult aan: „Er kwamen 300 bezoekers naar het Marokkaanse ►

team in de halve finale kijken. En in de weken daarna kregen we heel Hilversum over ons heen, van Hart voor Nederland tot de NOS. Dat is het resultaat van onze levenshouding: 'zeg altijd ja'. Khadar beaamt die instelling: Er is hier maar één regel: 'zeg nooit nee, want alles kan'. Het Centraal Punt heeft ook plaats voor stagiaires marketing, sociaal- en maatschappelijk werk. Boukie legt uit: „Voor hen gelden uiteraard afspraken, maar de vrijwilligers zijn letterlijk vrijwillig. Niemand heeft een vaste dag of een vaste taak. Juist omdat we de vrijwilligers niets opleggen, hebben we er altijd genoeg.” Dat is de formule van de toekomst volgens hem. „Iedereen gaat door verschillende fases in z'n leven, dus zonder jezelf vast te leggen kun je toch inspringen wanneer dat jou uitkomt.” Khadar komt bijna dagelijks, zodra hij klaar is op de Hogeschool. „Ik ben liever hier, want thuis verveel ik me eerder.” Hij komt uit een groot gezin en heeft goed contact met zijn ouders, maar is opgevoed door een Somalische oma in Gorinchem, bij wie hij nog altijd woont. Hij voetbalt, houdt van lekker eten en van steden bezoeken, maar zegt peinzend: „Nu ik er over nadenk is dit eigenlijk mijn hobby.”

Persoonlijke ontwikkeling

Als jochie kwam hij weleens in een jeugdhonk, maar hing toch vaak op straat. „Ik wil iets aan de kinderen in deze wijk geven wat ik zelf heb gemist. Ze weten steeds beter de weg naar het Centraal Punt te vinden. En omdat de ouders hun kinderen hier naar toe brengen, is er ook contact met hen. Het geeft een goed gevoel dat wij als vrijwilligers bijdragen aan de groeiende belangstelling, door de activiteiten die wij organiseren en begeleiden. Bovendien is het vrijwilligerswerk goed voor mijn persoonlijke ontwikkeling.” Hij krijgt bijvoorbeeld alle ruimte schoolprojecten uit te voeren. Begonnen op het speciaal basisonderwijs

doorliep hij vier MBO-niveaus in de richting zorg en onderwijs, en volgt nu de HBO-docentenopleiding op Hogeschool Utrecht, waar hij, naast zijn studie, eerstejaars studenten coacht. „Ik heb een drive om verder te gaan met m'n educatie. Misschien ga ik uiteindelijk wel lesgeven op het MBO. En omdat ik zelf zo'n lang schooltraject heb gevolgd kan ik jongeren die ik hier ontmoet en die bijvoorbeeld een negatief schooladvies hebben gekregen, moed inspreken en perspectief geven. Ze zien aan mij dat het niet onmogelijk is om hogerop te komen.” Als hij iemand blij kan maken is hij zelf ook gelukkig namelijk, glimlacht hij.

Veilige plek bieden

Khadar heeft enige werkervaring in de zorg, was eetgenootje voor ouderen, en had een bijbaantje in een BSO (BuitenSchoolse Opvang). Het werken met ouderen vond hij vooral leuk vanwege hun levensverhalen en dankbaarheid. Maar de basisschool sprak hem ook aan. „Ik geniet van de oprechtheid van kleuters, en ik houd van hun speelsheid, want ik ben zelf beweeglijk en actief; dat is een mooie match.” Bij het Centraal Punt leert hij omgaan met allerlei karakters „De ene jongere is stil, een ander komt verdrietig binnen, de volgende is spontaan en druk. We bieden hen hier een warme, veilige plek, waar de oudere jeugd zich om de jongere kinderen bekommert. Ze krijgen hier bewegingsruimte en verantwoordelijkheid.” Het gaat in het Centraal Punt niet alleen om ontspanning, maar om zinvolle vrijetijdsbesteding en talentontwikkeling op het gebied van sport en cultuur. „Daar draag ik graag mijn steentje aan bij, want niemand mag buiten de boot vallen” besluit Khadar enthousiast.

In contact komen met Centraal Punt? Mail naar:

► stichtingboukie@gmail.com

**Anneke van Ekeren • Actieve Benadering en medewerker
algemene dienstverlening bij Slachtofferhulp Nederland**

► ER ZIJN VOOR DE ANDER: 'VANUIT MIJN HART EN GEVOEL BIED IK ONDERSTEUNING'

” Ik help graag mensen

Als vrijwilliger bij Slachtofferhulp Nederland geef je praktische, emotionele of juridische ondersteuning aan slachtoffers, en help je ze hun leven weer op te pakken. Anneke van Ekeren is zo iemand. Maar het beeld over ‘vrijwilliger’ stelt ze meteen even bij: „Je kunt beter spreken van onbetaald medewerker bij Slachtofferhulp. Ik moest solliciteren, en mijn hele familie is gescreend door de politie. Ik heb een interne opleiding gevolgd en na mijn inwerkperiode kreeg ik steeds meer verantwoording.”

Haar hele leven bleek bij het werk van Slachtofferhulp aan te sluiten. „Ik heb tussen geboorte en dood in gewerkt zeg ik altijd. Als kraamhulp, in de intensieve thuiszorg, in een verzorgingshuis, bij een uitvaartonderneming, en tenslotte in de gehandicaptenzorg met blinden en slechtzienden.” Het is de rode draad die door haar leven loopt: er zijn voor anderen. „Van kleins af aan zit dat al in me.

We helpen u vandaag verder

Als iemand aangifte doet bij de politie worden zijn of haar contactgegevens indien gewenst doorgestuurd naar Slachtofferhulp. Anneke neemt zo spoedig mogelijk contact.

Ze legt uit: „Vanwege de privacyregels weet ik alleen om welke gebeurtenis het gaat, maar niet het hoe en wat.” Het is haar taak om er achter te komen wat er precies is gebeurd en in overleg te bepalen hoe Slachtofferhulp het best kan ondersteunen. „Dat hangt van de gebeurtenis af”, weet Anneke uit ervaring, „maar ik begin met geruststellen.” Ze verduidelijkt wat er in het hoofd gebeurt bij een stressreactie. „Ik leg dan uit dat de lichamelijke reactie van vergeetachtigheid, slapeloosheid, of vermoeidheid niet ongewoon is. Die verwerking kan zes tot acht weken duren.” Ze vergelijkt het weleens met een in de knoop geraakte nylon vislijn. „Die knoopjes moet je er met een speld één voor één uithalen, dus het ontwarren gaat stapsgewijs. Dan ontdek je: ‘hee, ik heb weer eetlust gekregen’. Of: ‘o, ik ben er maar één keer uit geweest vannacht’.” Vaak wordt het stressverloop door het slachtoffer zelf bevestigd, zegt Anneke.

Voelsprietten

Behalve belcontact en het gesprek op locatie, waarbij ze gebruik maakt van de huiskamer in het Gorinchems politiebureau, gaat ze ook op huisbezoek. Het directe contact ervaart ze juist als cruciaal. „Je staat bij de voordeur en dan zie je vaak al genoeg,” en verklaart: „Ik ben Validationwerker in de zorg geweest. Dan leer je onverwerkte gevoelens bij mensen zien. Daar heb ik in dit werk veel profijt van. M’n voelsprietten zijn altijd uitgestoken.” Na een week of drie belt ze nog eens. „Als we het vermoeden hebben dat iemand nog niet veel verder is gekomen, verwijzen we zo nodig door naar de huisarts, psycholoog, of een andere hulpverleningsinstantie.”

Daar doe je het voor

Anneke vindt het heel prettig om mensen te helpen, en het stopt voor haar niet om vijf uur. „Ik ga graag net nog een stapje verder, dat geeft me juist veel voldoening.” Ze vertelt welke situatie haar het meest is bijgebleven, over een verlamd geraakt verkeersslachtoffer. Ze schakelde letselschade voor hem in en hoorde later terug dat zijn advocaat met succes een aangepaste woning had bevochten. Ze ging twee keer bij hem op bezoek in het

ziekenhuis. „Zoals hij daar in bed lag, dat beeld vergeet ik nooit meer. Maar dat hij daarna zijn leven toch weer op kon pakken, daar doe je het voor.” Ze neemt de heftige verhalen niet mee naar huis, al moet ze weleens stoom afblazen. De vrijwilligers hebben een zwijgplicht, maar als collega’s kunnen ze bij elkaar terecht. „Als we elkaar zien zullen we altijd vragen ‘hoe is je gesprek geweest?’ En met mijn teamleidster kan ik ook altijd een zwaar gesprek filteren. Daarna is het klaar voor mij.” Bekenden helpt ze liever niet. „Ik wil privé en werk gescheiden houden.” Ze voegt er nog aan toe: „Ik word door Slachtofferhulp goed toegerust door middel van bijscholing, een onkostenvergoeding voor vervoer, een mobiel en Chromebook, en verzekering tijdens het werk.” Bepaalde eigenschappen zijn onontbeerlijk zegt ze: „Je hebt wel stressbestendigheid, incasserings- en empathisch vermogen nodig. Ik kan van alles kwijt in dit werk, omdat ik vanuit mijn hart en gevoel voor de medemens ondersteuning bied bij het verwerken van een traumatische gebeurtenis.”

Meer informatie op:

► www.slachtofferhulp.nl

Mijn hart en gevoel
laten spreken

Voor mij is dit
iets om terug
te geven

Talal Avvad • Fietsen- en botenopknapper bij Behouden Vaart

► ‘IK HEB MEZELF HIER GEVONDEN’

Buiten de loods van de Stichting Behouden Vaart aan Spijksedijk 32 staan rijen fietsen, maar eenmaal binnen kijk je helemaal je ogen uit; voor alle leeftijden valt hier wel een rijwiel te halen, al of niet elektrisch. Met een prijskaartje aan de tweedehands exemplaren die al opgeknapt zijn. Afvalverwerkingsbedrijf Waardlanden bewaart de fietsen voor de stichting. Talal Avvad uit Syrië is bezig met een fiets, net als Mohamed uit Afghanistan. De eerste rustig en bedachtzaam, de laatste vriendelijk en goedlachs. Mohamed heeft de verantwoordelijkheid over de fietsenreparatie, Talal assisteert hem. „Hij wil elke dag iets nieuws leren, bizar gewoon” zegt Mohamed. „Dit is een goede locatie om te zijn” vindt Talal, en stelt dan voor om in de kantine te gaan zitten. „Daar is koffie en het is er warm.” En gezellig, blijkt; een aanrechtje met serviesgoed, een scheepsmodelletje op tafel, een bordje aan de muur met de tekst ‘Enjoy the little things in life’.

Geweldig programma

Talal is via de SitY Academy (School it Yourself) bij Stichting Behouden Vaart terecht gekomen. Mensen met talent voor technische vaardigheden en een achterstand op de arbeidsmarkt krijgen er via kortdurende, praktische cursussen de gelegenheid hun mogelijkheden op werk te vergroten. De gepensioneerde Talal wil zich graag nuttig maken en heeft zich aangemeld als vrijwilliger. „Het is een geweldig programma” zegt hij waardierend. In Syrië werkte hij bijna vijftig jaar als voorman in de bouw en volgde een universitaire studie, maar is nog net geen ingenieur ►

geworden. „Ik vind het idee heel interessant om vluchtelingen zo de kans te bieden om te werken met hun talent, zoals Mohamed die een fietsmakersopleiding kreeg.” Talal kent Mohamed van de taalschool. „Ik vind het heel leuk dat hij werk heeft gevonden” zegt hij, en concludeert: „Als je van je werk houdt, krijg je daar energie van.” Stichting Behouden Vaart maakt zich alweer zo'n tien jaar sterk voor mensen met een uitkering zoals statushouders (voormalige asielzoekers) uit de omgeving van Gorinchem. De stichting koopt oude boten in, knapt ze met de deelnemers op, net zoals dat met de fietsen gebeurt, en verkoopt ze vervolgens weer.

Positief gevoel

Acht jaar geleden is Talal (of 'Abu Sami'; vader van Sami, zijn oudste zoon) naar Nederland gekomen uit Damascus. Na een jaar werd zijn gezin met hem verenigd. „In een nieuw land leven, met andere regels dan je gewend bent, is niet eenvoudig. Je moet alles psychisch verwerken en kijken wat de beste oplossing is.” Zijn vrouw en kinderen wonen nu in Leerdam en hijzelf in Gorinchem. De situatie in Syrië is nog verre van stabiel en volgens hem zal het nog lang duren voor die is verbeterd. Het is ook een kunst niet in een slechte situatie te blijven hangen, vindt Talal. „Het geeft veel pijn, daarom is het beter om bezig te blijven. Ik wil een goed voorbeeld zijn voor mijn kinderen.” Talal heeft behalve een zoon van 21, twee dochters van 18 en 17. Zoon Sami ontdekte na zijn koksopleiding dat hij toch liever de wijde wereld in rijdt dan tussen vier muren in een restaurant eten klaarmaakt. Nu wordt hij chauffeur. Maar samen met een vriend verzorgt Talal twee keer per week een volkstuintje, dus er komt hoe dan ook eten op tafel. Hij is vol lof over de Nederlandse samenleving. „Je kunt naar het

ziekenhuis als het nodig is, er bestaan uitkeringen, er zijn toeslagen van de Belastingdienst en AOW, iedereen draagt op die manier iets bij aan het leven van alle inwoners.” En hij krijgt ook een positief gevoel van hoe we met elkaar omgaan. „Als ik wandel met mijn zoon groet ik voorbijgangers altijd. Acht van de tien mensen reageren daarop, ik krijg er blijheid voor terug, ook al kennen ze me niet.”

Dankbaar mens

Niet alleen de boten en fietsen krijgen een tweede leven, dat geldt eveneens voor de mensen die binnen de Stichting worden begeleid: zij maken een nieuwe start. Dat doen ze onder professionele begeleiding, met de inzet van vrijwilligers met een specifieke expertise, zoals Talal. „Er is een mooie sfeer hier, iedereen helpt elkaar” zegt die.

Daarnaast kunnen pubers van het Da Vinci College en ISK de Toekomst (school voor nieuwkomers in het voortgezet onderwijs) hier een dagopleiding krijgen of stage lopen. Op vrijdag helpt Talal tijdens het lesgeven als de jongeren kano's maken, en spreekt hen zo nodig aan in hun eigen taal, of fungeert als tolk. „Er is hier een leuke sfeer om dingen te leren.” Hij voelt zich een dankbaar mens. „Ik heb veel van Nederland gekregen, ik ben dankbaar. Ik zoek iets om terug te geven, daarom doe ik dit vrijwilligerswerk graag. Ik ben hier drie tot vijf dagen per week, dit is een nieuw leven voor mij. Hier heb ik mezelf gevonden en eigenwaarde gekregen.”

Meer lezen over Stichting Behouden Vaart:

► www.behoudenvaart.net

of over SitY Academy:

► www.sityacademy.nl

Marjan de Groot • Dierenverzorger bij Dierenasiel Gorinchem

► 'IK WAS ALTIJD AL GEK OP DIEREN'

Hond Dolf komt vrolijk - maar toch een beetje op zijn hoede - aanlopen en op het erf en door het huis van Marjan de Groot wandelen een aantal katten. Het is dan ook geen verrassing dat ze vrijwilligerswerk doet bij het dierenasiel Gorinchem. Marjan de Groot was altijd werkzaam als secretaresse op een advocatenkantoor. „Ik had het daar heel erg naar mijn zin en deed dat werk graag. Ik wist wel dat ik wilde stoppen met werken als ik kinderen zou krijgen.” Uiteindelijk kregen Marjan en haar man geen biologische kinderen, maar adopteerden ze drie mooie meiden. Hun - inmiddels volwassen - dochters komen uit Taiwan en China. „Met hun komst werd onze kinderwens vervuld en stopte ik inderdaad met werken. Toen onze dochters wat ouder waren en ik er aan toe was om weer te beginnen met werken, bleek dat voor mij eigenlijk onmogelijk. Om het werk dat ik eerst deed goed te kunnen uitoefenen, moest ik meer werken dan ik wilde met de meiden. Ik maakte al een hele tijd samen met mijn schoonmoeder één ochtend in de week schoon bij het bedrijf van mijn schoonvader, inmiddels heeft mijn man het aannemersbedrijf van zijn vader overgenomen. Ik had dus nog wat tijd over en omdat ik gek ben op dieren kwam ik bij het Dierenasiel Gorinchem uit.”

Dierenliefde

Gek op dieren is Marjan van kinds af aan geweest. „Ik heb een zwak voor honden en katten. Als kind hadden we thuis een kat en mijn oma had een hond. Ook had ik een vriendin met paarden en ging daar vaak heen om paard te rijden. Daar genoot ik enorm van. Toen ik eenmaal op mezelf woonde, kwamen er al snel meerdere katten en een hond. Die kwamen ook uit het asiel. Ik vind het belangrijk om ook daar te kijken. Er zitten in het asiel zoveel lieve en leuke dieren die ook een baasje verdienen. Je kunt in ieder geval gaan kijken of er een dier bij zit waar je een match mee hebt. Gelukkig doen steeds meer mensen dat en krijgen veel dieren een definitief thuis via het asiel.”

Kroelen

Inmiddels werkt Marjan al 7,5 jaar als vrijwilliger bij het asiel. „Een ochtend in de week ben ik daar aan het helpen en in de toekomst wil ik dat graag uitbreiden. Mijn werkzaamheden variëren. Het hangt af van waar ik word ingedeeld. Vaak ben ik op de kattenafdeling bezig met het schoonmaken van de hokjes waar de dieren inzitten en maak ik de katten-bakken schoon. Een voor een mogen de katten dan ook los en vaak blijft er nog wel wat tijd

over om met hen te kroelen.” In het begin vond Marjan het wel lastig om in het asiel te komen. „Ik was nog nooit in een asiel geweest en vond het vreselijk om alle dieren in die hokjes te zien. De tranen zaten me heel hoog. ‘Als dit zo blijft, moet ik wat anders bedenken om te doen’, dacht ik toen. Maar al snel zag ik hoeveel verloop er was in de dieren en hoeveel liefde en aandacht ze in het asiel krijgen. Ik had oprecht geen idee hoe het er in een asiel aan toe ging, maar alles loopt zo gestructureerd.”

Speuren

Ook haar eigen Duitse herder Dolf komt uit het asiel. „Hij kwam met zijn vader, moeder, broers en zusjes in het asiel terecht. Toen ik de puppy's zag begon het toch weer te kriebelen. Eerst viel ik voor een zusje van hem, maar Dolf en ik bleken een betere match en zo kwam hij bij ons terecht. Dolf gaat niet zo goed met andere honden. Eerst vond ik dat lastig en werd ik daar zenuwachtig en onzeker van, maar dat heb ik nu losgelaten. We gaan veel samen het bos in. Er is één hond met wie hij wel heel goed samen kan en met zijn baas ga ik vaak op pad met onze honden. Ook ga ik op zaterdag met Dolf speuren bij de hondenschool. Aan het

begin ligt er dan bijvoorbeeld een sjaal op een paaltje. De persoon die dat sjaaltje daar heeft achtergelaten loopt dan een heel spoor. Dolf moet aan de sjaal ruiken en we gaan dan samen achter het spoor aan dat die persoon heeft uitgezet. Soms is dat wel tweeënhalve kilometer en zo hebben we veel lol samen.”

Waardevol

Marjan vindt haar vrijwilligerswerk heel erg belangrijk. „Als je in de mogelijkheid bent, denk ik dat het voor iedereen waardevol is om als vrijwilliger ergens aan de slag te gaan. Overal hebben ze wel mensen nodig om een handje toe te steken. In theorie ben ik maar één ochtend in het asiel te vinden, maar ik word wel vaker gebeld of ik een extra ochtend kan komen. Als dat kan, dan ga ik. Ik vind het ook belangrijk dat ik andere mensen ontmoet, het is goed voor mijn sociale contacten. Maar het allerfijnste aan mijn bezigheden bij het Dierenasiel Gorinchem vind ik dat ik vrijwilligerswerk kan combineren met mijn liefde voor dieren.”

Kijk voor meer informatie over het Dierenasiel Gorinchem op:

► www.dierenasielgorinchem.nl

**Ik kan het combineren met
mijn liefde voor dieren**

„ Dat we zo veel voor mensen kunnen doen is fijn

Peter Veen • Hoopverlener bij Samen één en regelneef bij Stichting Jazz Festival en De Zonnebloem

► 'IK MAG MENSEN EEN DUWTJE IN DE RUG GEVEN'

Peter Veen is jurist van huis uit en werkte in het middelbaar beroepsonderwijs, maar toen hij gedwongen moest afvloeien heeft hij allerlei vrijwilligerswerk opgepakt. „Als je je werk kwijtraakt kun je stil blijven zitten, of dingen gaan doen. Ik heb nu een heel aantal baantjes” vertelt hij, en somt op: „Penningmeester van Samen één en de afdeling Gorinchem van Vereniging de Zonnebloem, plus secretaris van Stichting Jazz Festival.” Over die baantjes grapt hij: „Ik ben net een sneeuwbal, er komt steeds weer iets bij.” Het Jazz Festival wordt in Gorinchem al sinds 1972 georganiseerd en gaat met zijn tijd mee. Zo zoekt het driekoppige bestuur van Stichting Jazz Festival steeds meer de samenwerking met bedrijven op.” Vanuit zijn liefde voor muziek is Peter bij de organisatie van het Festival betrokken geraakt. De inwoner van Gorinchem is in Ameide geboren in een gereformeerd gezin 'met vier kinderen en een orgel'. „Ik ben organist in diverse kerken in de regio. Ik vind het leuk om te spelen, die drive zit er gewoon in bij mij. Maar ik doe het niet alleen voor mezelf, ik doe het vooral ook voor de toehoorders.” Daarnaast is hij nog secretaris ►

van accordeon-vereniging Avanti, waar hij onder andere piano speelt, en deelt laconiek mee: „Ik bespeel alles wat toetsen heeft.” Dan komt hij terug op het Festivalbestuur: „Muziek is onze passie. De vorige voorzitter had veel contact met jazzorkesten, waar sommige vriendschappen uit zijn ontstaan. Je krijgt een enorm netwerk, en dan is het handig als je goed met elkaar kunt opschieten. Zodra bekend is dat het Festival er komt, worden we actief benaderd door de musici zelf.”

Gebouw 'De Toekomst' is basis van Samen één

Volgens hem is het bestuur van Samen één ook heel close. „Met Vicky Bergman en Sylvia Heijkoop vorm ik een hecht team. Zij zijn trouwens met het burgerinitiatief gestart, maar ik ben er ook alweer een aantal jaren mee bezig.” Samen één mag gebruik maken van gebouw 'De Toekomst' in de Voermanstraat, dat gemeente Gorinchem belangeloos ter beschikking stelt aan de stichting. Peter legt uit: „De stichtingsvorm was nodig om subsidie aan te vragen, maar we hebben ook diverse sponsors.” Hij wijst naar de gedoneerde computer met toebehoren en de archiefkasten in het kantoorgedeelte. „Dit gebouw is onze basis van waaruit we de administratie en promotie kunnen regelen, vergaderen, de kledingbank runnen, inloopochtenden en workshops kunnen houden. Zie het als een soort buurt-huisfunctie.” Alles wordt netjes aan de gemeente verantwoord met een uitgebreid jaarverslag inclusief foto's van alle activiteiten. „Mensen kunnen hier terecht met hun hulpvraag of zorgen, en wij creëren ruimte door het leggen van contacten, het geven van advies of het bieden van steun.”

Hoopverlener

Er is een vaste groep van zo'n dertig vrijwilligers. Maar Peter kan niet altijd zomaar een vrijwilliger met een hulpvrager in contact brengen. „Soms is iemand

zo boos dat hij niets wil accepteren. En je moet ook weleens slecht nieuws brengen, bijvoorbeeld op financieel gebied. Dan reageren mensen eveneens heftig, daar moet je tegenkunnen.” Hij verduidelijkt: „Ik ben geen hulpverlener of therapeut, ik ben hoopverlener, neem mensen bij de hand en help ze wat gemakkelijker met hun omstandigheden om te gaan.”

Volgens hem liggen de activiteiten bij Samen één en de Zonnebloem in elkaars verlengde: „Ik probeer mensen uit hun isolement te halen, geef ze een zetje.” Daarbij is hij bedacht op het waarborgen van de privacy. „Ik doe meestal geen huisbezoeken. Mensen komen hierheen en brengen hun documenten mee als ik hen met bijvoorbeeld de belastingaangifte help. Ze zitten erbij en zien wat ik doe.” Samen één organiseert ook buitenactiviteiten zoals Burendag en de Buurtspeeldag. Wat hem aanspreekt in het vrijwilligerswerk van deze stichting? Daar hoeft hij niet lang over na te denken: „Ik vind het fantastisch dat we gratis en vrijblijvend veel voor mensen kunnen doen. Daar proberen we zo laagdrempelig mogelijk in te zijn. Er worden geen voorwaarden gesteld.” Samen één is aangesloten bij meerdere (landelijke) organisaties en wordt weleens gevraagd om een presentatie te geven over het functioneren van de stichting, vertelt hij. Behalve muziek maken, kijkt Peter in zijn schaarse vrije tijd graag film, leest geschiedenisboeken en juridische vakliteratuur, doet aan modelbouw, of 'rommelt met computers', zoals hij dat formuleert. Is hij nog aan vakantie toegekomen? „Vroeger ben ik door heel Europa heen gewandeld, maar dat hoeft niet meer, want ik heb nu zoveel leuke dingen te doen.”

Meer informatie over Samen één? Kijk op:

► www.samen1gorinchem.nl

Gerlinde Diehl • Moedermatcher bij De LimonadeBrigade

► 'IK WIL GRAAG EEN VERBINDENDE FACTOR ZIJN'

Gerlinde Diehl uit Lorsch in Duitsland, verhuisde voor de liefde naar Nederland. Ons land kwam knus-kneuterig op haar over: „Dat is wat veel Duitsers leuk vinden aan Nederland”, verklaart ze. De eerste tijd was Gerlinde voornamelijk bezig met het zich aanpassen, het leren van de taal en de gewoontes. Ze is heel dankbaar voor hoe ze opgenomen is. „Ondanks dat ik me weleens een vreemde vogel voel, heb ik nooit iets van afwijzing ervaren. Ik heb het absoluut goed gehad in Gorinchem, en nog. Toch blijf ik, zeker nu ik ouder wordt, in zekere zin een allochtoon met heimwee.” Ze noemt zichzelf een ‘Eigenbrötler’, een eenling, iemand die de dingen graag op haar eigen manier doet. Bovendien kan ze heel goed op zichzelf zijn. Maar toch stond Gerlinde Diehl haar hele carrière midden in de samenleving en heeft ze als verloskundige met veel verschillende mensen te maken gehad. „Ik heb samen met mijn collega’s enorm genoten van de kleurrijkheid in onze verloskundige praktijk met vrouwen uit alle windstreken en alle gezindten. Ik vond het enorm verrijkend, om niet alleen de verschillen te zien, maar ook de gelijkenissen tussen ons.”

Informeel en laagdrempelig

Sinds haar pensionering in 2017 blijft ze nog altijd betrokken bij anderen, maar nu als vrijwilliger. Zo

geeft ze praktische ondersteuning aan een alleenstaande moeder met een gehandicapte zoon, zamelt ze kleding en speelgoed in voor Stichting Vesta in Den Bosch en voor een weeshuis in Sierra Leone. En verder is Gerlinde één tot twee vrijdagen per maand in de bibliotheek in Gorinchem te vinden, bij het MamaCafé waar moeders met kinderen tot vier jaar welkom zijn voor een informele ontmoeting met elkaar, en ook voor het stellen van vragen over opvoedingszaken, vertelt Gerlinde. „Na de geboorte van een kind is het wennen om je leven opnieuw in te delen. Het is eigenlijk een soort verkeringstijd. Als je verkering hebt leer je niet alleen de ander kennen, maar ook jezelf. Wij geven tips voor de eerste tijd met het kindje samen.” Ze wil daarin graag een verbindende factor zijn.

„Moeders die elkaar nog niet kennen, breng ik met elkaar in contact. Soms speel ik met de kinderen, of neem deel aan een gesprek. Het is allemaal heel laagdrempelig.” Vanuit haar verloskundige praktijk kende ze de LimonadeBrigade al, de overkoepelende organisatie die, behalve het MamaCafé, ook een Peuter- en PuberCafé opgezet heeft, voor opgroei-inspiratie en leuke activiteiten. „Bij het MamaCafé gaven we als praktijk al regelmatig informatie over onderwerpen die met zwangerschap, bevalling en het kraambed te

maken hebben, zoals onder meer bevallen in het water en mogelijkheden qua pijnbestrijding.” Sommige moeders hebben haar weleens toevertrouwd dat ze zich nog beter hadden willen voorbereiden op de tijd na de bevalling. „Dat is een goed streven natuurlijk, maar aan de andere kant ook een bijna onmogelijke opgave”, reageert Gerlinde. „Het kan allemaal heel harmonieus gaan, maar ook bijzonder turbulent zijn.”

Mensen samenbrengen

Er komen diverse onderwerpen aan bod in het MamaCafé, toegelicht door externe professionals, zoals over gezonde voeding, peuterzwemmen, of waar je op moet letten bij het kopen van kinderschoentjes. Er wordt meestal een programma voor een half jaar gemaakt.

Gerlinde vindt de passie van de organisatoren inspirerend. „Binnen de Limonade-Brigade gaat iedereen vriendelijk en positief met elkaar om en is men gericht op het samenbrengen van mensen met hun vragen en talenten. Dat vind ik heel belangrijk.” Bedachtzaam voegt ze er aan toe: „Weet je waar ik naar verlang? Dat we meer zouden kijken naar wat ons verbindt en minder naar wat ons uit elkaar drijft.” Gerlinde en haar man hebben twee dochters die hen op zestienjarige leeftijd

geadopteerd hebben als ouders. „Het zijn twee vriendinnen uit Sierra Leone die wees zijn geworden door de oorlog en gevlucht” vertelt Gerlinde. Ze was en is onder de indruk van de jonge vrouwen. „Het zijn dappere meiden en wij genieten enorm van hen. Toen wij elkaar leerden kennen waren ze al behoorlijk volwassen, dus veel opvoedervaring hebben we niet kunnen opdoen. Afrikaanse meiden zijn snel zelfstandig omdat zij al vroeg verantwoording krijgen.”

Gerlinde is blij dat haar dochters heel leergierig waren, en het geluk hadden te kunnen instromen in een leertraject in Nederland. „Ze liepen tegen van alles en nog wat aan, maar toch bleven ze volhouden.” Ze heeft hen bij hun studie begeleid. „Daardoor weet ik hoe belangrijk het is dat een persoon uit het buitenland met weinig opleiding, iemand heeft die meekijkt en optreedt als een soort maatje.” Gerlinde is verder actief in de katholieke kerk in Gorinchem, knutselt en leest graag, kijkt Sturm der Liebe (een Duitse soap) en houdt van tuinieren: „Wat in de tuin staat dient óf mooi te bloeien, óf eetbaar te zijn. Ik ben een echte jamkoker, dus als ik fruit zie hangen, dan moet ik het plukken.”

Meer weten over de LimonadeBrigade? Ga naar:

► www.limonadebrigade.nl

**Heerlijk om mensen
samen te brengen**

De historie van onze
Gorcumse vestingstad
fascineert me

Gert-Jan Ariaans • Gids bij Werkgroep Vesting Gorinchem,
onderdeel van Historische Vereniging Oud-Gorcum

► 'IK GENEREER MEER AANDACHT VOOR GORINCHEM ALS VESTINGSTAD'

Sinds een klein jaar neemt Gert-Jan Ariaans als gids voor de Werkgroep Vesting Gorinchem (WVG) belangstellenden mee en vertelt meeslepend over wat er te zien is, inclusief de geschiedenis daarachter. „Ik ben een echte Blik” introduceert hij zichzelf. „Mijn opa was de rattenvanger van Gorinchem Aaike van der Heijden, mijn vader is als dienstplichtig soldaat in Gorinchem gelegerd geweest, en mijn moeder is er geboren en getogen.” Zijn opa vertelde altijd leuke verhalen, zegt Gert-Jan. „Dat heeft blijkbaar toch iets getriggerd in mijn bewustzijn.” Gorinchem is de grootste vestingstad van Nederland, met een complete vestingwal die nog bijna geheel volgens het originele tracé uit 1600 verloopt. De eind 2014 opgerichte WVG (onderdeel van Historische Vereniging Oud-Gorcum) vindt dat deze bijzonderheid veel meer waardering verdient. Gert-Jan verduidelijkt: „We willen meer aandacht voor de vestingwerken genereren, en Gorinchem meer als vestingstad profileren, onder andere door het geven van rondleidingen.” Zijn rondleiding duurt tweeënhalf uur. Op het pad passeren we her en der zogenaamde 'markeernagels'. Dat zijn vertelpunten, waar men met behulp van een smartphone-app (izi.travel) of een Mooi Gorinchem (VVV) vestinggidsje, wetenswaardigheden kan horen of lezen. Nu de corona-regels weer versoepeld zijn geniet Gert-Jan: „Het is zo lekker om dit weer te kunnen doen he?! Dan gaan er weer deurtjes in m'n hoofd open, floep, floep, floep.” Hij levert geen half werk, want hij vindt het zelf ook allemaal veel te interessant. „Gorinchem is de grootste intact zijnde vestingstad van Nederland. Omdat ik daar meer over wilde weten heb ik het boek 'Tien eeuwen Gorinchem' gekocht en aansluitend de cursus Gorcumkundige gedaan. Fascinerend, een feest der herkenning.” Gert-Jan heeft de handleiding voor de rondleiding eigenhandig ►

aangevuld met historische foto's en kaarten. „Ik ben erg van het visuele, en merk dat plaatjes mensen aanspreken” vertelt hij. De WVG wil meer aandacht en waardering voor de Gorinchemse vestingwerken genereren en Gorinchem als vestingstad profileren. Om die doelstelling te verwezenlijken ontplooit de werkgroep diverse activiteiten, waaronder excursies en archiefonderzoek, lezingen en rondleidingen, en restauratie- en reconstructie-projecten. Gert-Jan geeft een voorbeeld: „Een lopend restauratieproject is de VIS-kazemat gelegen bij de Vijfde Uitgang te Gorinchem. Daar heb ik een paar collega's mee naar toe genomen, gewoon ter informatie, maar ook om potentiële werkgroepsleden te werven” lacht hij. Gert-Jan is KAM-coördinator (Kwaliteit, Arbeidsomstandigheden en Milieu) bij een Gorinchems elektrotechnisch installatiebedrijf waar hij inmiddels twintig jaar werkt. „Een luisterend oor is al heel belangrijk” zegt hij daarover.

Twee hobby's

In de kruitmagazijnen aan de Dalemwal die begin deze eeuw gerestaureerd zijn, heeft Gert-Jan geëxposeerd met zijn schilderijen. Onder de naam ARI-ART maakt hij geometrische kunst. „Daar kwamen toen twee hobby's van mij samen. Ik kon niet alleen over de geschiedenis van de locatie vertellen, maar ook over wat ik geschilderd heb.” Hij noemt zich autodidactisch kunstschilder sinds 2010. „Mijn schilderijen bestaan uit geometrische abstracte vormen en/of lijnen waardoor de kijker verschillende optische illusies ziet. Met mijn schilderijen wil ik letterlijk het 'huh'-effect bereiken.” Dat effect bereikt hij trouwens ook ruimschoots als gids, strooiend met interessante wetenswaardigheden en termen als Poterne (overdekte doorgang door een stadswal), Coupure (doorgang in de stadswal) en de bedekte weg. „Als je op de bedekte weg loopt kon je niet door de kogels geraakt worden” legt Gert-Jan uit.

De straten in de wijk achter de vestingwal en de ravelijnen, dat zijn verdedigingseilandjes, hebben benamingen die daarmee verband houden. Een van de deelnemers aan een rondleiding zei: „Ik woon op de Flank, komt dat hier vandaan? Dat is een grappig weetje!” Al vertellend glundert Gert-Jan: „Het is zo ontzettend leuk om het er weer over te hebben.” In de Middeleeuwse ommuurde stad waren zeven stadspoorten en drieëntwintig uitkijktorens. De vesting die in 1600 gereed kwam, had elf bastions en vier stadspoorten. De Dalempoort uit 1597 is de enige die is blijven bestaan, weet Gert-Jan.

„Als je door de poort heen kijkt en je denkt het voetgangersbord weg, dan zie je een schilderachtig tafereel van honderden jaren terug.” Er is één Poterne, een overdekte doorgang, in de stadswal, en Gert-Jan licht graag toe hoe die er gekomen is. „Je kunt het zien als een persoonlijke en tastbare bijdrage van Napoleon, die in 1811 een inspectierit te paard over de Gorinchemse vestingwallen maakte. Hij gaf toen bevelen voor het uitvoeren van diverse verbeteringen, waaronder de Poterne. Die diende om troepen en wapens snel in de voorverdediging te kunnen brengen, of snel hieruit te kunnen terugtrekken. Die troepen en wapens werden over de gracht gezet met roeiboten.” Gert-Jan laat de enorme sleutel van de toegang tot de Poterne zien. „Toen mijn kinderen die ontdekten, vroegen ze 'wat heb jij nou bij je'” lacht hij. Ze vinden het wel mooi wat hun vader doet. „Als ik er maar niet over bezig blijf” merkt Gert-Jan op. Hij voelt zich bevoorrecht dat hij dit vrijwilligerswerk mag doen: „Het hoeft niet betaald te worden, het plezier wat ik er aan beleef is al genoeg.”

Meer lezen over Werkgroep Vesting Gorinchem?

Ga naar:

- ▶ www.vestinggorinchem.nl en
- ▶ www.oudgorcum.nl

”

‘WAAROM
MOEILIK
DOEN ALS HET
SAMEN KAN’

► 'HET GEEFT ME EEN KICK ALS IEMAND OP ZIJN PLEK ZIT'

Gea van Kekerix

Medewerker bij Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem

Al dertien jaar werkt ze als medewerker van Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem. Gea van Kekerix deed zelf graag vrijwilligerswerk. „Nu heb ik minder tijd voor vrijwilligerswerk, maar ik ben er beroepsmatig mee bezig. Gea vertelt: „Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem helpt mensen die op zoek zijn naar vrijwilligerswerk dat bij hen past. Op www.samengorinchem.nl kan iedereen elke dag van de week een vrijwilligersfunctie zoeken. Kom je daar niet uit, dan kan je een afspraak maken met mij. In een persoonlijk gesprek onderzoeken we dan samen, welk vrijwilligerswerk bij je past. Het gesprek gaat dan ook vooral over wat vind je leuk om te doen, waar krijg je energie van en wat denk je in het vrijwilligerswerk te vinden. Veel mensen denken bij vrijwilligerswerk aan koffie schenken in een verzorgingshuis, maar is dat niet jouw stijl, dan moet je dat natuurlijk niet doen. Ieder mens is anders. Elk mens heeft zijn eigen persoonlijke reden om vrijwilligerswerk te doen. Ik ga altijd op zoek naar de intrinsieke motivatie van mensen, vrijwilligerswerk moet iets raken bij mensen. Ik neem de tijd voor het gesprek. Het gaat mij er niet om dat iemand zo snel mogelijk een vrijwilligersfunctie bekleedt, maar dat mensen zich geholpen voelen. En soms is er dat op moment geen geschikte vrijwilligersplaats, maar kan ik mensen op een andere manier op weg helpen.

Bijvoorbeeld door ze te verwijzen naar een club of vereniging. Wat dat betreft ben ik wel een 'zoek-orakel'.”

Vrijwilligers binden

Maar Gea werkt niet alleen met mensen die een vrijwilligersfunctie zoeken. Ze onderhoudt ook de contacten met de maatschappelijke organisaties die juist vrijwilligers zoeken. „Zij bellen of mailen mij dat zij mensen nodig hebben en ik kijk dan of ik een koppeling kan maken. Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem organiseert ook cursussen ter versterking van het vrijwilligersbeleid van maatschappelijke organisaties. Zo hebben we vorig jaar een workshop 'Start je eigen vrijwilligerscampagne' gehouden, waarbij deelnemers handvatten aangereikt kregen wat je binnen een organisatie op orde moet hebben om mensen aan je te binden. Vrijwilligers vinden is namelijk niet eens het allermoeilijkste, zorgen dat ze blijven juist wel. Het is goed voor organisaties om zich af te vragen wat hun vrijwilligers beweegt, wat halen zij uit hun vrijwilligerswerk? Daar kunnen organisaties weer van leren en eventueel verbeteren. Zorg dus dat je je eigen organisatie zo goed mogelijk op orde hebt zodat je vrijwilligers makkelijker binnenboord houdt. Vanuit Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem bieden we de

vrijwilligers van Gorcumse maatschappelijke organisaties ook cursussen en workshops aan. Dit varieert van EHBO tot Sociale Hygiëne tot een cursus omgaan met emoties. Het is heel breed en er is genoeg te vinden voor vrijwilligers die daar interesse in hebben.”

Passend vrijwilligerswerk

Het mooiste aan haar werk vindt Gea het om mensen op weg te helpen. „Het menselijke contact vind ik prettig. Ik vind het fijn om samen met iemand te kijken naar wat iemand leuk vindt en wat bij hem of haar past. De ene persoon heeft behoefte aan een plek met sociale contacten, weer een ander zoekt iets dat aansluit bij zijn of haar werk, hobby of onbenutte talenten. Om dat ook weer terug te horen van iemand, is extra leuk. Pas gaf ik ergens een workshop en kwam ik een vrouw tegen die ik naar een plek bij een organisatie had begeleid. Ik vroeg haar hoe het daar was. Ze vertelde me hoe ze binnen die organisatie aan het opklimmen was, ze stond eerst in de winkel en zat nu in het bestuur. Ze deed verschillende cursussen vanuit die organisatie en was zichzelf echt aan het scholen. Dat was superleuk om te horen en het voelde zo goed dat deze plek, dit vrijwilligerswerk, haar zo goed deed. Het gaf niet alleen haar, maar ook mij een kick. Het allerbelangrijkste bij vrijwilligerswerk is dat het bij je moet passen. Alleen dan word je er blij van en dan werkt het.”

Op de website www.gorinchem.nl/vrijwilligers is meer te vinden over Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem. Ook is daar informatie te vinden over de gratis workshops en trainingen voor mensen die vrijwilligerswerk doen in Gorinchem. Wie hulpvragen en actuele vrijwilligersvacatures wil bekijken kan terecht op:

► www.samengorinchem.nl/vrijwilligers

**'IK ZOEK GRAAG
NAAR DE
INTRINSIEKE
MOTIVATIE
VAN MENSEN,
HET WERK
MOET IETS BIJ
HEN RAKEN'**

Blijde mensen
geven me
positieve energie

Fred Tokkie • Administratieve duizendpoot bij
Kringloop Gorinchem en beheerder Podium Pandemonium

► 'IK ZIT LIEVER NIET ACHTER DE GERANIUMS VOOR DE TV'

Fred Tokkie is geboren en getogen in Gorinchem. „Ik ben een rasechte Blik” zegt hij trots. De voormalig ICT-er had een stressvolle HBO-baan in het bedrijfsleven. Vervolgens werd zijn toenmalige partner getroffen door een hartstilstand. Fred kreeg het behoorlijk voor zijn kiezen en raakte daardoor zelf uit de roulatie. „Daarvoor had ik, naast mijn baan, ook al vrijwilligerswerk gedaan. Ik was onder andere actief bij verschillende voetbalclubs. Voor de voedselbank haalde ik op eigen initiatief pakketten op en bracht ze bij de mensen die ze zelf niet op konden pikken.” Maar nu dreigde hij afgekeurd te worden. „Dat wilde ik niet, want ik kan niet stil ►

zitten. Achter de geraniums voor de tv, dat is niets voor mij. Dus ben ik het gevecht met het UWV aangegaan.” Uiteindelijk heeft hij een WIA-uitkering gekregen, waardoor hij vrijwilligerswerk mag blijven doen. En hij houdt zijn vakgebied nog steeds bij. „Ik geef computerles aan mensen die het nodig hebben, meestal ouderen en lager opgeleiden.” Kort nadat hij zijn WIA-uitkering toegewezen kreeg kon hij bij Kringloop Giessenlanden beginnen. „Daar zochten ze iemand voor de apparatuur die binnenkwam. Ik heb er ook nieuwe vrijwilligers opgeleid en na een tijdje werd ik overbodig.” Toen is hij zijn goede vriend gaan helpen in restaurant Oud Vuren. En kwam via hem ook in de horeca van Theater De Nieuwe Doelen terecht. Fred heeft het er naar zijn zin: „Ik ben verknocht aan dat pand. Er hangt bijvoorbeeld een foto van ridder van Rappard uit 1961. Je ziet hem de trap op schrijden met de commissaris van koningin Juliana. Die trap is er nog. Zulke dingen kunnen me fascineren.” Stichting Podium Pandemonium zocht iemand voor de beheerdersrol. „Via via kwamen ze bij mij terecht omdat ik bekend ben in het gebouw.” Dus is hij daar nu een dag per week te vinden.

Verschil maken

De andere vier dagen is hij administratief ondersteuner bij Kringloop Gorinchem sinds februari 2020. Fred voelt zich in die functie als een vis in het water: „Ik ben erg detailgericht en kan niet tegen losse eindjes. Ik hoef maar een cent tekort te komen en ik ga er naar op zoek.” Hij houdt er ook de sociale media bij. De papieren administratie moet worden overgezet naar een digitaal systeem. „Dat is iets wat ik graag doe. Ik zet me ergens in als ik er verschil kan maken” zegt Fred. Hij voelt zich thuis bij de Kringloop. „Ik ben van de circulaire economie en ik kan slecht tegen weggoien. Maar ik was wel bang dat ik teveel

mee naar huis zou nemen. Gelukkig valt het mee en breng ik juist spullen van thuis mee hier naar toe.” En de twee locaties waar hij vrijwilligerswerk doet zijn leuk te combineren, vertelt hij. Zo zijn zitjes en bankstellen uit Kringloop Gorinchem en vintage store De Gezel in de foyer en theaterzaal van de Nieuwe Doelen neergezet. Die fungeert meteen als een soort extra showroom, want de meubels zijn ook te koop, zegt Fred. Hij vervolgt: „Een bezoeker uit Amsterdam zag een aparte staande lamp in de kleedkamer. Zij rekende ter plekke af en nam de lamp mee naar huis. Dat die zo een plekje bij een liefhebber krijgt, dat vind ik prachtig.”

Positieve energie

Het vrijwilligerswerk in het theater en bij de Kringloop is hem op het lijf geschreven. „Al die blije mensen die ik naar huis zie gaan met hun kringloopvondsten geven me positieve energie. Dat geldt ook voor het theater, daar kom je ook vaak alleen maar blije mensen tegen.” Heeft Fred eigenlijk nog tijd voor hobby's? Hij leest graag. „Ik ben een boekenverslinder. Afhankelijk van mijn stemming lees ik literatuur, kinder- of stripboeken.” De laatste verzamelt hij bovendien. „Bijvoorbeeld die over Agent 327. Dat zijn verhalen met een knipoog naar de actualiteit van toen. Die extra laag kan ik wel waarderen.” Heeft hij een boek uitgelezen, dan krijgt die een goede bestemming: „Die zet ik in een van de mini-biepjes die ik beheer of waar ik mee samenwerk.” Tussen de bedrijven door gaat hij bij zijn ouders op bezoek. „Ze wonen apart, dus ze zaten veel alleen tijdens de lockdowns. Maar wanneer ik naar hen toe ga maken we er altijd iets gezelligs van.”

Meer lezen over de Kringloop? Ga naar:

► www.kringloopgorinchem.nl

Franciska Rijnhout • Opvoedondersteuner en jongerenmaatje bij Humanitas

► ‘IK ONTLAST OUDERS DOOR IETS LEUKS TE DOEN MET DE KINDEREN’

Kat Turtle zit in de schaduw tussen ons in, bovenop de tuintafel. „Die is er altijd graag bij” lacht Franciska Rijnhout (21). Het is niet moeilijk om haar favoriete kleur te raden; het hoesje van haar telefoon, die ook op tafel ligt, is zalmroze, en haar gelakte nagels ook. We zitten in de gezellige achtertuin van haar ouderlijk huis; een picknicktafel met gekleurde lampjes erboven, een barbecue er naast. Ze is enig kind en woont nog thuis. „Ik zit meestal op mijn eigen kamer, maar kijk ook graag met mijn ouders op de bank naar realityseries zoals Love Island of Chateau Meiland. Dat is pure ontspanning, dan hoef ik verder nergens over na te denken. Ik vind het ook heerlijk om naar een terras te gaan en dagjes uit te gaan met vriendinnen.” Met twee vriendinnen die ze nog kent van de basisschool is ze op kampeervakantie in Frankrijk geweest. „Voor mij was het de eerste keer, maar een van m’n vriendinnen heeft vaker gekampeerd en heeft er ook alle spullen voor, dus dat is helemaal goed gekomen.”

Pannenkoeken bakken

Na de zomer gaat Franciska naar het een na laatste jaar van de vierjarige HBO-opleiding Sociaal Werk. Het afgelopen jaar is ze, bij wijze van stage,

vrijwilligster geweest bij Home-Start en Jongerenmaatje van Humanitas. Ze legt uit wat dat inhoudt: „Home-Start biedt opvoedondersteuning aan gezinnen. Zelf was ik betrokken bij een alleenstaande moeder met twee dochters van 8 en 10 jaar en een zoon van 13.” Een gezin kan zich gratis voor Home-Start aanmelden. Franciska vertelt: „Ik heb eerst samen met mijn contactpersoon van Humanitas kennis gemaakt met het gezin. De klik was er meteen. Als dat niet zo is dan wordt er een andere match gemaakt.” Ze heeft geen rol als hulpverlener, maar is ondersteuner. „Ik kom één keer per week langs om iets leuks te doen met de kinderen en de ouder te ontlasten. Als ik er ben heeft de moeder even vrij, maar ze houdt wel de regie.”

Franciska bedenkt een activiteit, waarvan ze de onkosten bij Home-Start kan declareren. „Samen pannenkoeken bakken of knutselen, en met lekker weer naar de speeltuin; alles om de kinderen af te leiden, zodat ze even niet bezig hoeven te zijn met wat er speelt in het gezin, waarom de ouder soms minder goed in zijn of haar vel zit.” Die paar uurtjes per week maken zeker verschil, merkt ze. „De kinderen kijken echt naar me uit. De moeder

waardeert mijn bezoek ook, maar zij heeft veel dingen aan haar hoofd.” Franciska helpt het gezin verder door inzet van de zogenoemde ‘sociale kaart’. „Mensen weten soms niet welke mogelijkheden er allemaal zijn. Zo kon ik hen attent maken op het bestaan van de kleding- en speelgoedbank, en dat geeft me voldoening.” De begeleiding duurt maximaal een jaar, met een klein minpuntje: „Ik zie er wel tegenop om straks afscheid te moeten nemen” zegt Franciska.

Japanse cultuur

De sociale kaart heeft ze ook gebruikt voor haar andere vrijwilligerstaak. „Met behulp van die kaart kun je activiteiten selecteren. Voor Jongerenmaatje kom ik bij een jongvolwassene met autisme en een taalstoornis, om hem te helpen sociale contacten op te doen.” Het leek haar pittig, maar ze zag het meteen zitten. „Met het oog op mijn opleiding vond ik dit een mooie uitdaging. Ik krijg bij de stage verschillende opdrachten mee over mijn eigen leerproces en reflectie daarop.” Humanitas traint de vrijwilliger en geeft advies, zegt Franciska. „Je leert omgaan met verschillende situaties en hoe je die kunt hanteren. Verder krijg je intervisie met collega-vrijwilligers en denk je met elkaar mee.

Ook al ga je alleen naar het gezin of de jongere toe, je kunt altijd op elkaar terugvallen.” Het draait bij Jongerenmaatje om vriendschap, vertrouwen en gezelligheid, dus ze heeft eerst een band met haar leeftijdsgenoot opgebouwd, al had dat even tijd nodig. „Hij houdt van de Japanse cultuur en van gamen, dus ik heb me op zijn interesses gericht.” Ze nam hem ook mee naar de ChillAut die twee keer per maand in Gorinchem en Leerdam voor jongeren met autisme wordt georganiseerd. Ze deden er spelletjes, en nu zit hij in de groepsapp. Het is trouwens de bedoeling dat hij daar uiteindelijk in zijn eentje naar toe gaat.” Zo geeft ze hem ‘kapstokjes’, zegt ze.

„We zijn bijvoorbeeld op Facebook gaan zoeken naar groepen waar hij lid van zou kunnen worden.” Jongerenmaatje stelt per maand een bedrag beschikbaar om samen iets leuks mee te doen. „Omdat ik dat geld een paar maanden opspaarde konden we met de laatste afspraak samen sushi gaan eten” lacht ze.

Wilt u meer informatie over Jongerenmaatje en Maatje Home Start? Ga naar:

► www.humanitas.nl

De kinderen kijken
echt naar me uit

A portrait of Bert van den Berg, an elderly man with white hair and glasses, wearing a blue patterned shirt. He is smiling and looking slightly to the right. The background is a blurred outdoor setting with buildings and a blue sky.

” Mensen het uitzicht
boven laten zien

Bert van den Berg • Torengids bij VVV

► ‘IK LAAT MENSEN HET UITZICHT OVER MIJN GEBOORTESTAD ZIEN’

Hij heeft van zijn leven meer in Delft in de kroeg gezeten dan in Gorinchem, ook al is hij er geboren en getogen, vertelt Bert. „Dat komt omdat ik er nooit gewerkt heb. Als ik dan eenmaal thuis kwam had ik geen zin meer om de stad in te gaan. Dus ik voel me hier niet zo diep geworteld.” Maar toch houdt hij van zijn geboortestad, en doet niets liever dan die aan anderen te laten zien als hij boven op de toren staat van de Grote Kerk. Na zijn pensionering zocht hij naar een zinvolle tijdsbesteding. „Ik heb altijd achter een bureau gezeten. Dus ik wilde graag naar buiten, bewegen en actief bezig zijn.” Toen hij de vacature van Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem voor een toren gids zag heeft hij onmiddellijk gereageerd. „Ik werd verwezen naar de VVV, want zij plannen de toren gidsen in. We zijn op het moment met z’n vijven.” Hij kreeg het ‘Grote Torenboek’ cadeau, geschreven in opdracht van de gemeente door Ton Peters met foto’s van Marcel Köppen, over de restauratie van de toren in 2006/2007. Daarmee kon hij zich verdiepen in het gebouw waarover hij verhalen zou gaan vertellen. Maar, zegt Bert: „Voor mij is dat niet genoeg, ik wil nóg dieper graven.” Dus is hij meer documentatiemateriaal gaan verzamelen en heeft hij torens in andere plaatsen bezocht. „Ik was nieuwsgierig naar hoe ►

andere torengridsen het doen." Hij leerde vooral hoe hij het níet wilde aanpakken. „Ik heb een gids meegemaakt die te laat kwam, zonder zich daarvoor te excuseren, dat kan niet in mijn beleving. Ik vind het ook belangrijk dat je gelegenheid geeft tot het stellen van vragen. Het gaat er om dat je de gasten een leuke tijd bezorgt en je ze en passant misschien ook nog iets kunt leren."

Skyline van Rotterdam

Op zaterdagmiddag neemt Bert mensen mee omhoog de toren in. De coronatijd heeft die activiteit een poos stilgelegd. Maar toen ging hij samen met zijn broer elk weekend de toren even op. „Dat gaf een gevoel van vrijheid om over de stad uit te kunnen kijken. Soms zagen we de zon achter de skyline van Rotterdam ondergaan." Tegenwoordig kan er alleen een rondleiding gegeven worden op afspraak, en met een beperkt aantal personen. Bert gidst het liefst kleine groepen. „Als de groep groter is dan tien personen durft niemand wat te zeggen of te vragen." Hij maakt allerlei mensen mee. „Er was eens een stel die de Rijnroute fietste van Zwitserland naar Rotterdam, en in Gorinchem even uit kwam blazen. Ik ontmoet ook veel geïnteresseerde arbeidsmigranten uit Polen en Tsjechië. Of middelbare scholieren uit Duitsland en Engeland die dan een uitwisseling hebben met een school hier." Dat vindt hij het leukst, mensen rondleiden en ze het uitzicht boven laten zien. „Dat is nooit hetzelfde, de wolkenluchten en het licht zijn altijd anders, en soms komt er een regenbui aan. Dit werk verveelt nooit."

Eén meter per jaar

Hij strooit met feiten en anekdotes uit het verleden, ondanks dat geschiedenis niet zijn favoriete vak was. Maar hij vertelt gemakkelijk en aanstekelijk,

en met een kwinkslag. Tussen 1450 en 1517 is er een nieuwe toren gebouwd, omdat de oorspronkelijke door blikseminslag instortte. De bouw besloeg maar liefst 67 jaar. Bert zegt: „Dan vertel ik dat de toren tot aan het haantje 67 meter hoog is, en dat ze dus één meter per jaar verder kwamen." Maar dat is een grapje, lacht hij. „In werkelijkheid heeft de bouw een tijd stilgelegen, omdat de toren is gaan zakken. Men heeft toen gewacht totdat hij uitgezakt was." Over de restauratie van de toren wordt op de eerste rondgang, zoals een verdieping in een toren genoemd wordt, door middel van informatieborden uitleg gegeven. De rondleiding duurt ongeveer anderhalf uur. „Ik probeer het altijd zo uit te kienen dat we net voor het halve of hele uur bij de klokken uitkomen. Dan kan ik eerst iets vertellen voordat het carillon gaat spelen en de klok gaat slaan."

Er zijn 47 klokken in het carillon en 2 luidklokken in de toren. „Klokken slaan niet alleen, ze luiden en beieren ook", legt hij uit. Omdat Bert graag buiten is, is hij ook nog vrijwilliger bij de Natuur- en Vogelwacht, waar hij wilgen knot, hoogstam-fruitbomen snoeit en fruit plukt. En vijf keer per jaar controleert hij een deel van het Vurense klompenpad. Je zou het niet verwachten, maar Bert heeft daarnaast nog tijd voor zijn hobby's: stoomlocomotieven, wandelen, en vogels kijken, bijvoorbeeld in de Zouweboezem, de Biesbosch en de Oostvaardersplassen. „Dat is allemaal heel relaxed" zegt hij genietend. In de toren komt hij soms ook vogels tegen. „Duiven nestelen graag op de galmborden, daarom is er gaas voor gespannen, en toch lukt het ze nog, want aan een richeltje hebben ze genoeg."

Wilt u meer informatie over torengrids van de Grote Kerk in Gorinchem? Ga naar:

► www.mooigorinchem.nl

Nelleke Bax • Vertrouwenspersoon bij VluchtelingenWerk

► 'DIT IS SOCIAAL WERK EN EMOTIONEEL INTENS'

Een stralend meisje, daar doe ik het voor

De liefde voor kunst en cultuur spat van haar interieur: het natuurlijke kunstwerk in de gang, de piano in de woonkamer, het moderne meubilair in zwart en felrood, de oranjevasjes in de boekenkast, de glazen bollen in alle tinten roze op de tv-kast, de keramieken termietenheuvels in de achtertuin... „Die zijn raku gestookt, gemaakt door mijn moeder” zegt Nelleke Bax (60), terecht trots. We zitten op haar bank, want ik ben benieuwd hoe ze de ommezwaai gemaakt heeft van ‘veervrouw’ naar ‘vertrouwensvrouw van vluchtelingen’, zoals ze het zelf omschrijft. Je zou ook kunnen zeggen: ‘probleemoplosser’ en ‘luisterend oor’. Na anderhalf jaar gevaren te hebben is er, onder andere doordat ze corona kreeg, een kinkje in de kabel gekomen, en nam ze afscheid van het voetveer Boven 't Gat in Woudrichem. „Ik heb een goede ervaring overgehouden aan het pontje” benadrukt ze, „want het was een superleuke vrijwilligersbaan in een prachtige omgeving, met vrolijke mensen die overgezet wilden worden.” Het begeleiden van Oekraïense vluchtelingen is wel even iets anders, vertelt ze. „Bij dit werk komt

het er meer op aan wat voor persoon je bent en hoe je in het leven staat. Met de dagjesmensen op de pont had ik oppervlakkig contact, maar bij de vluchtelingen gaat het meer om sociaal werk, dat is emotioneel intenser.”

Spreekuur

Iedere week zit ze samen met een medewerker van VluchtelingenWerk klaar in het tijdelijke wijkkantoor van woningcorporatie Poort6 aan de Marinus Spronkiaan 14 in Gorinchem waar vluchtelingen terecht kunnen tijdens het vrijdagse spreekuur. „Soms komen ze met een brief van de gemeente of een andere instantie die ze niet begrijpen, heel vaak hebben ze een vraag over gezondheid, het zoeken van werk of onderwijs voor hun kinderen.” Het is nogal eens behelpen met de taal. „Niet iedereen uit Oekraïne spreekt Engels, maar dan gebruiken we een vertaalapp op de telefoon, daar komen we een heel eind mee.” De eerste tijd was het behoorlijk hectisch, zegt Nelleke. „Nu is iedereen wel geland, maar in het begin kwam alles tegelijk. De twintig gezinnen verwelkomen; zorgen dat ze een woning kregen van Poort6 in de Marinus Spronkiaan en inrichten met spulletjes van de Kringloop. Voor de eerste levensbehoeften ontving men een voedselpakket van de Voedselbank. Daarna kwam het inschrijven bij de gemeente en kreeg men een BSN-nummer. Om het leefgeld te

kunnen ontvangen had elk gezin een bankrekening nodig, dus daar ben ik ook achteraan gegaan.” Toen was het hoogtijd dat de kinderen onderwijs kregen, vervolgt Nelleke. „Een van de Gorkumse basisscholen heeft zich over hen ontfermd, net als over de kinderen uit het azc. Maar het is ook nog van belang dat ze onderwijs in de eigen taal krijgen, dus dat vergt een aardige organisatie.”

Oekraïense onderwijzeres

Nelleke heeft een Oekraïense onderwijzeres leren kennen, van wie de papieren niet meteen, maar inmiddels wel zijn geaccrediteerd. „Dus nu kan ze een baan gaan zoeken”, vertelt Nelleke blij. „Als ze werk vindt is ze misschien in staat zelf te gaan huren, want ze heeft andere huisvesting nodig.” De lerares, die bevoegd is voor de middelbare school, woont nu nog met haar dochter van elf, haar moeder die met 54 jaar al weduwe is, en haar stiefzusje in een woning van Poort6 in de Haarwijk, net als haar overige landgenoten. Uiterlijk in maart 2023 zullen de Oekraïners weer een ander onderkomen moeten vinden, omdat het jaarcontract van de gemeente met Poort6 afloopt. „In het slechtste geval moeten ze terug naar Dordrecht, waarvandaan ze weer over de rest van Nederland verdeeld worden” vreest Nelleke „terwijl ze nu juist een beetje gesetteld zijn hier.”

Wielierclub

„Dat vrouwegezinnetje gaat me aan het hart” verzucht Nelleke. „Maar ik moet ook zorgen dat ik de ellende van deze mensen niet té veel bij me binnen laat komen.” Weet ze hoe ze daar mee om kan gaan? „Als ik eerlijk ben moet ik daar nog over nadenken, en ik ben zeker van plan gebruik te maken van de cursussen die VluchtelingenWerk aanbiedt.” Ze doet dit werk omdat ze graag mensen wil helpen en realiseert zich dat je daar zelf niet onberoerd door blijft. „Als je betrokken bent kun je ook geraakt worden.”

De afgelopen zomer heeft ze af en toe het dochttertje van de onderwijzeres onder haar hoede genomen. „We zijn naar het Lingebos, het Zomerfeest en het zwembad geweest, hebben af en toe een ijsje gegeten, en ik heb ook wat leuke kleertjes voor haar genaaid.” Omdat het meisje erg van fietsen houdt heeft Anneke ervoor gezorgd dat ze bij de wielierclub aangemeld werd. „Dus nu gaat ze in de zomer wielrennen en in de winter veldrijden.” Nelleke laat een foto zien van een stralende Sofia op een geleende racefiets in wielrenoutfit. „Daar doe je het toch voor?” zegt ze lachend.

Meer lezen over Vluchtelingenwerk:

► www.vluchtelingenwerk.nl

Van veervrouw naar
vertrouwenspersoon

Wim Rijnbrand • Inkoper met gesloten knip
bij Voedselbank Gorinchem

► 'JE MOET EEN BEETJE DENKEN ALS EEN ONDERNEMER'

Bij aankomst staat hij te controleren in de koelcel. De Voedselbank Gorinchem is voor Wim Rijnbrand bijna zijn tweede thuis. Hij is inmiddels al bijna acht jaar een vaste kracht van de Voedselbank Gorinchem, die 180 huishoudens bedient. Wat een ochtend in de week zou worden, zijn heel wat meer uren in de week. „Mijn vrouw zegt wel eens dat ik moet minderen, maar ik heb hier veel voldoening van, het is mijn uitlaatklep.”

Wim werd geboren in Ouddorp. Lachend vertelt hij: „Daar groeide ik een beetje op voor galg en rad. Ik kon niet zo goed leren en dat gaf eerst wel wat problemen. Uiteindelijk ging ik bij een slager aan de slag en daar leerde ik al heel veel over het vak. Bij de daaropvolgende werkgever, een slager in Middelharnis, leerde ik zelf slachten. Na mijn diensttijd werkte ik bij Slagerij Langhout in Gorinchem, waar mijn vrouw achter de toonbank stond. Ik heb daar een jaar gewerkt terwijl mijn vrouw daar als eerste winkeljuffrouw diensten draaide. Ik vond haar meteen leuk en we werden verliefd.” Toen het stel werd gevraagd een eigen filiaal in Boven-Hardinxveld te openen, dachten de twee daar niet lang over na. „In april 1970 zijn we getrouwd, waarna we konden samenwonen en samen de slagerij in Boven-Hardinxveld konden bestieren. Acht jaar werkten we daar. In de tussentijd haalde ik ook allerlei diploma's die nodig waren in de slagerij. We namen de BV van Langhout over en hadden een tijd drie filialen. Nadat we dat bedrijf verkochten, hebben we een tijd een slagerij in Schoonhoven ►

gehad. Mijn pensioen heb ik niet in de slagerij gehaald: de laatste jaren van mijn werkzame leven werkte ik bij Rivas op een bus. Ik reed dan onder andere bedden naar zieke mensen toe. Dat was ook een hele mooie tijd.”

” **Ik ben hier als het ware ingerold**

Tegen voedselverspilling

Kort na zijn pensionering startte Wim al bij de Voedselbank Gorinchem. Hij combineert dat werk met de mantelzorg voor zijn vrouw. „Arie van Hoven (van de Voedselbank) zocht toen iemand voor het vlees. Dat kregen ze bij de Voedselbank Gorinchem steeds meer aangeboden. Door mijn werk als slager had ik verstand van regelgeving rondom het behoud van voedsel. Je rolt er dan in en als je het naar je zin hebt, gaat de tijd snel. Ik doe nu een stukje voedselveiligheid, logistiek en een deel van de inkoop. Samen met Arie - we zijn allebei tegen voedselverspilling - struin ik Alblasserwaard en Vijfheerenlanden af op zoek naar mogelijkheden en samenwerkingen. Zo komen we van Leerdam tot Dordrecht en alles daar tussen. We betalen nooit iets en krijgen altijd veel voedsel aangeboden. Soms hebben we veel te veel, maar we delen altijd ook aan andere voedselbanken. We hebben nauw contact met de voedselbanken uit de omliggende gemeenten. Als we het echt niet kwijt kunnen, gaat het naar Amsterdam. Daar wordt het dan verdeeld onder vluchtelingen en mensen die op straat leven. Zo komt het eigenlijk vrijwel altijd goed terecht. Als de houdbaarheidsdatum van goederen het toelaat distribueren we door naar het Leger des Heils en huizen van Yulius voor mensen met een verstande-

lijke beperking. Maar ik heb ook wel eens een telefoontje gekregen van de organisatie van een sportevenement waar een partij vega-kroketten over was. Omdat de kroketten al buiten de koeling waren geweest, moesten we die afslaan. We moeten denken aan de veiligheid van onze klanten.”

Maatschappelijk betrokken

Nog steeds wordt er bij winkels veel eten weggegooid, weet Wim. „Maar omdat ik een beetje weet hoe het werkt, krijgen we vaak veel voor elkaar. Het kost winkels en leveranciers ook geld om goederen af te storten, dus aan ons doneren is goedkoper. Bij de Voedselbank Gorinchem werken gelukkig aardig wat vrijwilligers, er zijn veel grote bedrijven die ons helpen en er is ook vaak financiële steun. Zo waren er de afgelopen maanden mensen die hun energietoeslag van de overheid aan de Voedselbank Gorinchem schonken en er zijn vaak scholen die acties voor de voedselbank hebben. Ik ben blij dat we vanuit de Voedselbank Gorinchem ook onze waardering laten blijken aan de bedrijven die aan ons doneren of op een andere manier ondersteunen. Ook ontvangen we hier regelmatig schoolklassen om de kinderen te leren over het werk van de voedselbank en lopen jongeren hier stage. Ik vind zelf ontzettend veel waardering in het werk bij de Voedselbank Gorinchem. Je moet een beetje denken als een ondernemer en dat spel past me goed. Natuurlijk merk ik dat ik ouder word, maar vroeger in de slagerij was ik aan het einde van de dag meer vermoeid. Dit wil ik voorlopig nog wel doen: ik vind het werk zinvol, ik heb fijne collega's en ik ben van betekenis.”

Meer informatie over de Voedselbank Gorinchem is te vinden op:

► www.voedselbankgorinchem.nl

Constance van Berkel • Ondersteuner Thuisadministratie bij Humanitas

► ‘JE KUNT ECHT HET VERSCHIL MAKEN VOOR IEMAND ANDERS’

De gehuwde moeder van drie, die het ook leuk vindt om te tuinieren, te wandelen en te lezen, heeft altijd al vrijwilligerswerk gedaan, zegt ze. „Toen de kinderen jonger waren, was ik op de basisschool, bij de voetbalclub en de muziekvereniging actief. Nu mijn kinderen ouder zijn, heb ik voor Humanitas Thuisadministratie (TA) gekozen, vanwege de raakvlakken met zowel mijn werk in de Arbo- en financiële dienstverlening, als mijn studie Sociaal Juridische Dienstverlening.” Na haar schriftelijke sollicitatie werd ze uitgenodigd door twee coördinatoren van Humanitas. „Tijdens dat gesprek werd duidelijk dat je communicatief vaardig en empathisch moet zijn, en in staat de deelnemer te coachen. Uiteraard wordt van je verwacht dat je zorgvuldig omgaat met persoonsgegevens.” Kennis van sociale voorzieningen zoals kwijtscheldingen, toeslagen en uitkeringen is een pré, vindt ze. Na het overleggen van een Verklaring Omtrent Gedrag (VOG), de ondertekende vrijwilligers-overeenkomst, en een Basistraining TA kon ze met de door Humanitas verstrekte tablet bij haar eerste deelnemer thuis aan de slag.

Deelnemer financieel zelfredzaam maken

Constance zegt: „Als je er zelf geen moeite mee

hebt is het moeilijk voor te stellen dat iemand helemaal vastloopt in de papieren. Daarom vind ik het fijn dat ik iemand die er zelf even niet meer uitkomt, met mijn kennis en ervaring kan ondersteunen.” Dat hoeft niet altijd ingewikkeld te zijn, vertelt ze. „Soms is een kleine aanmoediging genoeg voor iemand met uitstelgedrag. Of een luisterend oor bij iemand die het gevoel heeft door allerlei instanties te worden tegengewerkt. Bij een ander helpt het samen de post te bespreken: ‘wat staat er nu eigenlijk, wat moet ik doen?’ Ook komt het voor dat mensen in aanmerking komen voor diverse toeslagen, maar dat helemaal niet weten, of niet weten hoe zij die aan moeten vragen. Dan kun je voor iemand echt het verschil maken.”

Het is overigens niet de bedoeling dat de vrijwilliger TA de problemen oplost, legt ze uit. „Het is belangrijk dat iemand leert hoe je een thuisadministratie opzet en bijhoudt, zodat de deelnemer uiteindelijk financieel zelfredzaam wordt.”

Financiële opvoeding

Tijdens haar studie en vrijwilligerswerk komt ze regelmatig mensen tegen, die om allerlei redenen geen of een gebrekkige financiële opvoeding

hebben gehad. Constance pleit ervoor dat op scholen meer aandacht wordt besteed aan financieel administratieve vaardigheden. „Helaas hebben veel schoolgaande jongeren een schuld of betalingsachterstand opgelopen. Maar wat mij betreft zou iemand van achttien al financieel zelfredzaam mogen zijn.” Een TA-traject duurt maximaal een jaar. „In de startfase bezoek ik een deelnemer twee maal per week, en zodra dat kan, wekelijks een uur. Iemand heeft na een bezoek van ongeveer een uur wel even genoeg te verwerken.” Daarna wordt de frequentie verder afgebouwd, afhankelijk van de hulpvraag. „Meestal besteed ik, met twee deelnemers onder mijn hoede, gemiddeld tweeënehalf uur per week aan het vrijwilligerswerk.”

Waardering en dankbaarheid

Constance vervolgt: „Ik assisteer ook in het contact met schuldeisers, schuldhulpverlening, budgetbeheer, sociaal wijkteam, jobcoach, onderwijsinstelling, werkgever of bedrijfsarts, en met het papierwerk voor de aanvraag van een voorziening.” Bovendien heeft ze haar werkervaring al eens ingezet voor een langdurig arbeidsongeschikte deelnemer. „Dat maakt niet

direct deel uit van mijn takenpakket, maar in dit geval wilde en kon ik hierbij ook ondersteunen.” Het valt niet altijd mee, vertelt Constance eerlijk. „Ik krijg soms best heftige verhalen te horen. Je bouwt een vertrouwensband op met de deelnemer, en soms blijkt na enkele gesprekken dat er sprake is van multiproblematiek.” En ze moet weleens een minder leuke boodschap brengen. „Het confronteren van deelnemers met een vervelende waarheid hoort helaas ook bij mijn vrijwilligerswerk.” En dan zijn er nog situaties waarin iemand door een andere instantie naar Humanitas verwezen wordt. „Maar niet iedereen zit op onze hulp te wachten. Als iemand echt niet geholpen wil worden, is dat jammer, maar wel de realiteit.” Ze kan zo nodig op de coördinatoren van Humanitas TA terugvallen.

„Zowel vanuit Vrijwilligerssteunpunt Gorinchem als vanuit Humanitas wordt mijn werk echt gewaardeerd. Van de deelnemers ontvang ik ook waardering en dankbaarheid, en dat is alles wat ik nodig heb om dit vrijwilligerswerk te blijven doen.”

Meer informatie:

► www.humanitas.nl

De dankbaarheid van
deelnemers doet me goed

Ik vind het fantastisch om met kinderen te werken

Edwin Appeldoorn • Aanpakker en regelaar bij Speelgoedbank Gorinchem

► 'IK WIL DAT EEN KIND ONGESTOORD KIND KAN ZIJN'

Edwin Appeldoorn zit er ontspannen bij achter de toonbank van het pand in de Gasthuisstraat in Gorinchem, dat hij voor zijn Playmobil-expositie deelt met het COC en de Speelgoedbank. „Elke zomer maken we een mooie tentoonstelling om mensen te trekken”, legt hij uit. „Hoe meer mensen we binnen krijgen, hoe meer bekendheid voor de Speelgoedbank. Want hoe gaat dat; je maakt een praatje en je vertelt meteen dat, wanneer ze hun speelgoed opruimen, het hier welkom is voor kinderen die er superblij mee zijn omdat ze het thuis niet breed hebben.”

Edwin heeft allerlei opstellingen gemaakt van Playmobil-figuren in een bepaalde context; van een Thaise tempel tot een onderwaterwereld, van een vuurrode draak die ridders bedreigt en een replica van stoomsloopboot Jan de Sterke, tot zelfs een omvangrijke gay pride. „Die tempel, dat is het werk van mijn vrouw. Zij is de bouwer, ik ben meer van de ideeën.” Edwin was als kind altijd met Playmobil bezig. „Mijn moeder had alles keurig bewaard, en toen ik op mezelf ging wonen kreeg ik alle dozen mee.” Bij het uitzoeken merkte hij dat er verschillende onderdelen misten. „Toen ben ik op internet gaan zoeken voor de ontbrekende details en heb ik een hele partij overgenomen. Dat smaakte naar meer, en tien jaar verder ben ik er nog steeds actief mee bezig.” Hij heeft zelfs een 'Playmo-winkel' aan huis in Hardinxveld, en online. „Met de winst sponsor ik de Speelgoedbank” zegt hij gedreven. ►

Hart voor kinderen

De vader van een anderhalfjarige dochter en twee bonuskinderen merkt op: „Ik ben nu zo'n tien jaar vrijwilliger, begonnen bij de Stichting Sint Nicolaas Team. Ik heb een hart voor kinderen en ik vind het heel belangrijk dat een kind ongestoord kind kan zijn, net zoals ik zelf een goede jeugd heb gehad.” Hij komt uit een horecagezin, studeerde hotel-entertainment en haalde zijn gasmeetkundige-diploma om containers door te meten. Ook werkte hij acht jaar in de voedingsmiddelenindustrie. „Maar voor corona ben ik helaas mijn baan kwijtgeraakt” zegt hij, en vervolgt: „Daardoor is Playmobil niet alleen mijn hobby, maar ook mijn werk geworden. Dat had ik nooit gedacht, en ook niet dat ik er door Europa mee zou gaan reizen, want normaal gesproken nemen wij deel aan zo'n twaalf beurzen per jaar, van België tot Spanje. Door corona ligt alles stil en staat mijn voorraad in de opslag” zegt hij spijtig. Van vakantie is ook niets gekomen. „Meestal gaan we naar Luxemburg en combineren dat met een beurs, dat ging nu ook niet door.” Maar hij vindt het fantastisch om met kinderen te werken. „Als een kind vrolijk is, en onbezorgd kan leven dan ben ik gelukkig. Daarom geeft dit vrijwilligerswerk me zo'n voldoening.” Coby Dekker en Maarten Venhovens staan aan de wieg van de Speelgoedbank, vertelt Edwin. „Zij organiseerden in december 2020 een speelgoed-inzamelingsactie voor minderbedeelden. Dat was zo'n succes dat het een permanent initiatief is geworden en er een stichting voor is opgericht.” Edwin is twee dagen in de week bij de Speelgoed-bank te vinden. Hij ruimt op, sorteert en maakt schoon. „En ik kijk naar nieuwe mogelijkheden en zoek naar contacten die iets voor de Speelgoedbank kunnen betekenen.”

Back to School actie

Iedereen mag het pand vrij binnenlopen, maar het afgeschermd gedeelte is voor de Speelgoedbank. „Privacy is hier van groot belang” verduidelijkt Edwin. Als gezinnen niet bij de Voedselbank of Stichting Leergeld getoetst zijn, hanteren de medewerkers een toetsgrens. De Speelgoedbank is evenwel veel breder dan oppikpunt van speelgoed voor je eigen kind of een verjaardagsfeestje van een ander, benadrukt Edwin. „We delen onder andere ook verzorgings- en vrouwelijke hygiëne-producten uit, zoals shampoo, wasmiddel en maandverband.” Bestuurslid Maarten Venhovens vult Edwin aan met een aantal uit zijn hoofd genoemde getallen: „We ondersteunen zo'n 121 kinderen uit 58 gezinnen, 3 senioren en zo'n 60 dames.” Verder werd er deze zomer een gezinsbarbecue gehouden in samenwerking met de Rotary, en uitjes in de buurt aangeboden. Maar dat is nog niet alles, zegt Edwin. „Met de Rotary zijn we ook een Back to School actie gestart.” Hij is verontwaardigd over een verhaal dat hij hoorde. „Er is een meisje dat een uur naar school moet lopen, omdat haar ouders geen fiets kunnen betalen. En wat dacht je van een dure rekenmachine, die op sommige scholen verplicht is?!” Door de Back to School actie kan men ook voor schoolspullen bij de Speelgoedbank terecht. Behalve vrouw en kinderen en zijn vrijwilligerswerk, heeft Edwin nog een andere liefde. „Ik rijd heel graag motor, en heb een Suzuki Intruder 1500 cc, een bakbeest, een echte toermotor. Ik nam mijn moeder vaak mee. Zij is op haar vijftigste met vlag en wimpel geslaagd voor haar motorrijbewijs, maar stapte toch meestal bij mij achterop.” Zijn moeder overleed in 2018, en aan die ritjes met haar bewaart hij warme herinneringen.

Meer informatie over de Speelgoedbank? Ga naar:

► www.speelgoedbankgorinchem.nl

Carola Bouwens • Leuke-dingen-doen-vrijwilliger bij ASVZ

► 'IK BEN GELUKKIG ALS IK EEN ANDER BLIJ KAN MAKEN'

De goedlachse Carola is bezoekvrijwilliger van twee meiden met een verstandelijke beperking die op zichzelf wonen in een begeleid wonen-project van de Algemene Stichting Voor Zorg- en dienstverlening (ASVZ). De één in Gorinchem, en de ander in Sliedrecht. Ze zoekt hen maandelijks op en neemt ze om de beurt mee naar huis. „Meestal gaan we in het weekend bij mij thuis leuke dingen doen. Mijn man en tweeëntwintigjarige zoon staan er ook voor open en vinden het gezellig, anders zou het niet kunnen natuurlijk.” En hoe brengt ze zo'n dag of dagdeel door met een van de meiden? „Je hoeft geen grote dingen te doen. Soms bakken of knutselen we iets, en we gaan ook weleens even wandelen of kleding kopen, hoewel dat laatste altijd in overleg met de persoonlijke begeleiding van de meiden.” Ze blijven ook meestal eten. „Ik kies dan voor iets wat ze zelf niet heel vaak doen; dus in de zomer lekker barbecueën, en in de winter gourmetten. 's Zomers zetten we ook de jacuzzi op, dat vinden ze helemaal geweldig. En daar word ik dan weer gelukkig van, Het contact is puur voor de ontspanning, zegt Carola. „Hebben ze problemen, dan bespreken ze die met hun persoonlijk begeleider.”

Knuffelen

Het vrijwilligerswerk ligt in het verlengde van haar reguliere baan, want Carola werkt al bijna negenentwintig jaar met geestelijk en lichamelijk beperkte mensen bij de ASVZ. „Met vijfenveertig dienstjaren mag je stoppen, dan ben ik 64. Niet dat ik er klaar mee ben, maar het is wel zwaar werk.” Vanwege de lichamelijke beperkingen van haar cliënten, moet ze hen zowel 's ochtends als 's avonds wassen, en tussendoor verschonen. „En ze kunnen niet de hele dag in een rolstoel blijven zitten, dus dan moet ik ze overzetten in bijvoorbeeld een andere stoel of het bed.” En per 1 september bieden we dagbesteding op de woning als 'dagbeleving' aan.”

De meiden met wie ze vrijwillig optrekt zijn verstandelijk van redelijk niveau. „Met een van hen ga ik binnenkort een avondje uit naar Frans Bauer. Dat hebben we al eens eerder gedaan, dan mag ze op het podium. Het is zo heerlijk haar mee te zien zingen, en het is een hele ervaring, want die man haalt echt alle emoties naar boven bij iedereen.” Zelf heeft ze een tamelijk brede muzieksmaak. „Als ik ga wandelen doe ik m'n oortjes in en luister naar jaren 80 en 90 muziek, de top veertig,

Madonna, Melissa Etheridge en Simply Red bijvoorbeeld. Maar ik kan Jan Rot ook waarderen.” Carola kan niet met een boek op de bank gaan zitten, zegt ze. „Op vakantie kan ik heel goed niks doen, maar thuis niet, dan word ik onrustig. Ik ben altijd aan het rommelen, ik verveel me niet zo maar.” Ze maakt arm- of enkelbandjes en kleurt graag. En thuis lopen er twee katten om haar heen, waarvan één katten.

Toekomstdroom

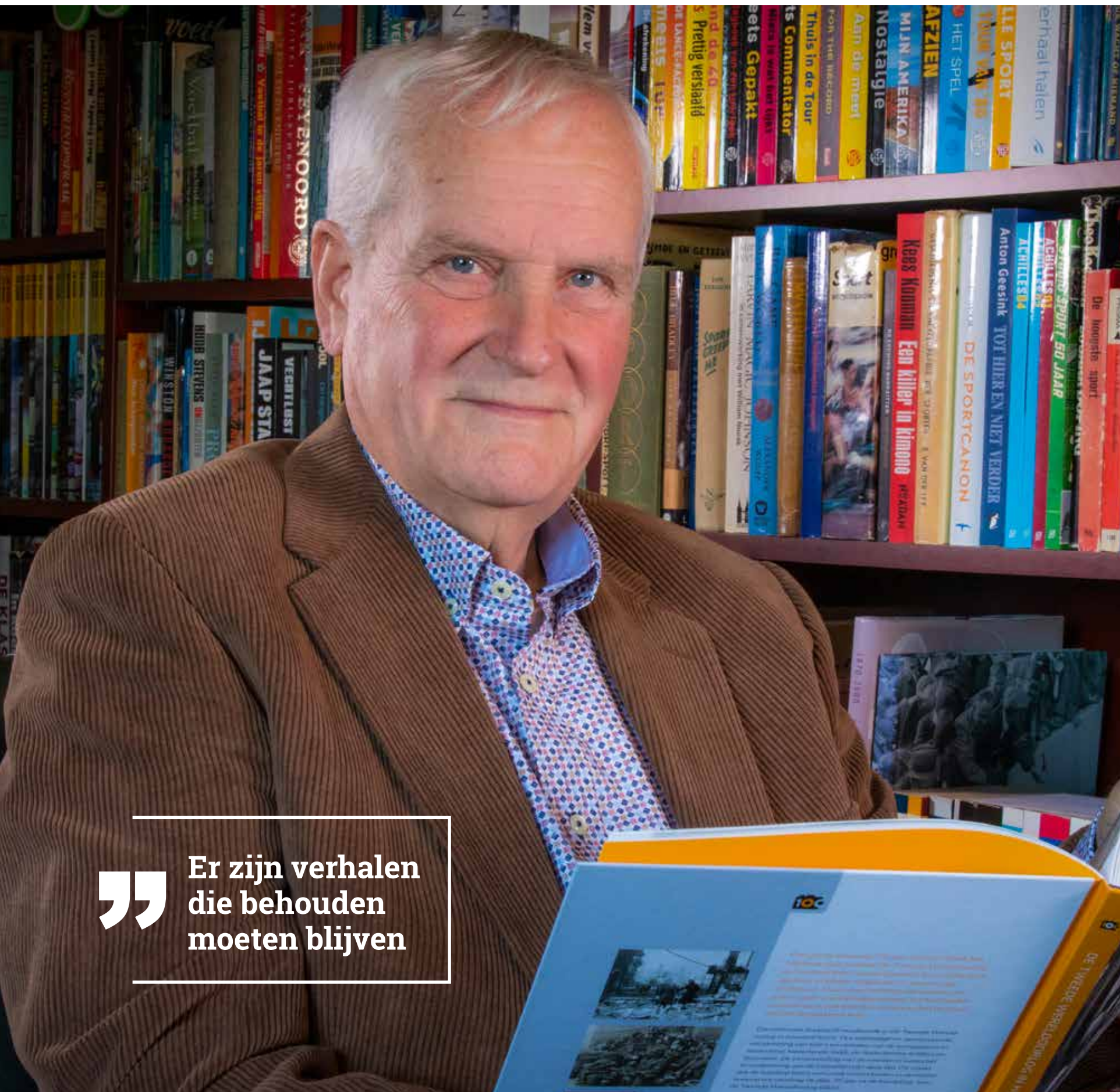
„Ik vind dit interview best spannend, maar ik werk er aan mee omdat ik het belangrijk vind dat meer mensen vrijwilligerswerk gaan doen. En het hoeft niet persé bij je thuis, het kan ook op locatie. Het is gewoon hartstikke leuk om met deze mensen iets te doen, en ze enthousiast te maken.” Carola doet het vanuit haar hart: „En het verrijkt ook mijn eigen leven. Het is gewoon superfijn als ik merk dat de meiden een ontspannen en leuke dag hebben gehad.” Haar man is vrachtwagenchauffeur. „Na zijn pensioen zou hij wel vrijwillig willen taxiën, bijvoorbeeld cliënten van en naar de dagbesteding rijden.” En als je in Carola's hart kijkt klopt daar een mooie droom: „Ik zou wel een zorgboerderijtje willen beginnen.”

Wil je meer weten over maatje zijn voor Eigenstandig Wonen ASVZ? Kijk op:

► www.asvz.nl

Het verrijkt mijn leven

” Er zijn verhalen die behouden moeten blijven

**Kees Osseweijer • Penningmeester
bij Gorcumse Literatuurprijs**

► ‘WE STIMULEREN DE JEUGD OM ZELF TE LEZEN EN TE SCHRIJVEN’

Boven in zijn appartement aan het Kazerneplein heeft Kees Osseweijer zijn man cave: een ruimte die liefde ademt voor het boek; wanden vol. Een warmrood Perzisch tapijt op de vloer, in de ene hoek een comfortabele leesstoel, in de andere een houten replica van Joost, butler van Heer Bommel. Beroemde karakters in de verhalen van de in 2005 overleden auteur Marten Toonder. Joost presenteert daadwerkelijk een dienblad, waarop onder andere een zwart bakelieten telefoon met draaischijf pronkt.

Het bureau is voor het kantelraam geschoven, met vrij uitzicht over de daken van woningen en winkels in het centrum van Gorinchem. Hier kan worden gemijmerd tegen het decor van telkens wisselende (wolken) luchten. Allerlei voorwerpen strijden om de aandacht, zoals foto's en wijnflessen, glazen en bekers, visitekaartjes, vaantjes en medailles, schilderijen en tekeningen. Allemaal zaken die ongetwijfeld herinneringen oproepen. De wanden zijn bedekt met uitsluitend boekenkasten. Kees heeft de inhoud geteld, met inbegrip van de kasten in de woonkamer: „Het zijn zo'n 2800 boeken, en ik heb ze allemaal gedigitaliseerd, dus als ik nu op een boekenmarkt loop en ik zie iets interessants, dan kan ik op m'n telefoon controleren of ik de titel al heb of niet.” Zijn vrouw is geïnteresseerd in de jaren twintig en dertig mode, maar hij heeft meer met literatuur. Geen wonder dat het bestuurslidmaatschap van de Stichting Gorcumse Literatuurprijs hem als een handschoen past. Op de vraag naar zijn favoriete auteur, antwoordt hij zonder aarzelen: „Maarten 't Hart. In zijn boeken vind ik qua achtergrond veel herkenning.” Vanwege zijn brede belangstelling heeft Kees zijn boeken met vaak uiteenlopende ►

onderwerpen in categorieën ingedeeld en soms nog in een subcategorie, vertelt hij. „Ik houd onder meer van de Olympische Spelen. Maar er is ook een hele kast over de Tweede Wereldoorlog, en een gedeelte over de watersnood van 1953.” Voorzitter Hilma Bruinsma van de voormalige boekwinkel Cursief heeft Kees gevraagd het bestuur van de Stichting te versterken. „Vanwege mijn achtergrond als bankier ben ik gemakkelijk in het penningmeesterschap gerold” verklaart hij.

Stamboomonderzoek

Kees leest, maar schrijft ook graag, en begon als inzender bij de Literatuurprijs. „Ook al heb ik niets gewonnen” zegt hij glimlachend. „Vorig jaar schreef ik iets bij het toenmalige thema ‘Vrijheid’ op basis van de verhalen die mijn vader vertelde over wat hij meemaakte tijdens de Tweede Wereldoorlog.” Kees is tevens bezig met stamboomonderzoek. „Dan kom je vaak het beroep of de plaats van overlijden tegen, bijvoorbeeld: ‘voor de kust van Afrika’, dat zijn de leukste dingen. Daar zit een verhaal achter, maar niemand weet meer welk.” Hij realiseert zich: „Verhalen die je niet opschrijft, vergeet je. Daarom heb ik m’n familie gemailld om verhalen te verzamelen.” Kees is geboren op Goeree Overflakkee, en ontdekte dat zijn voorouders er eind zestiende eeuw al woonden. „Die interesse in geschiedenis heeft mijn geschiedenisleraar op de HBS meneer Wendt bij me gewekt. Daarbij ben ik nieuwsgierig van aard en een beetje eigenzinnig.” Vrijwilligerswerk moet in je karakter zitten, volgens Kees. „Ik heb altijd van mijn ouders gehoord; als je ergens een mening over hebt, doe er dan wat aan.” Toen hij leiding gaf aan diverse plaatselijke banken kwam hij intensief met verenigingen in aanraking. „Als die mensen er niet waren, wat zou het dan toch saai zijn! Vrijwilligers zijn de smeerolie van de maatschappij.” De vader van drie en opa van zeven

geeft zelf het goede voorbeeld, want de lijst is lang en verre van compleet: vrijwilliger juridische zaken bij Slachtofferhulp, vrijwillig mentor, tekstbewerker, rondvaartbootkapitein bij Avonturenboerderij Molenwaard, Sinterklaas en Kerstman. „Je komt vaak van het een in het ander, en vrijwilligerswerk is geen vrijblijvend werk” zegt hij er zelf over. Zijn bestuurslidmaatschap van Stichting Gorcumse Literatuurprijs houdt hem actief. „Het is vooral druk tegen de tijd dat de prijs uitgereikt wordt. Je wil daar toch ook enig cachet aangeven.” Dit jaar gebeurde dat in slot Loevestein, een toepasselijke locatie in het Hugo de Grootjaar en het daaraan gerelateerde thema ‘Wat laat je na, hoe wil je herinnerd worden’. „Vierhonderd jaar geleden ontsnapte Hugo de Groot in de spreekwoordelijke boekenkist uit Slot Loevestein. Veel mensen hebben zich daardoor laten inspireren, want we kregen ruim tweehonderd verhalen en gedichten toegestuurd door scholieren en volwassenen uit Nederland en Vlaanderen” vertelt Kees enthousiast. De jury bestaat uit winnaars van vorige jaren, maar ook het bestuur leest alle inzendingen en heeft er een stem in. „Vanaf twaalf jaar kun je meedoen” zegt Kees. Het mes snijdt aan meerdere kanten vindt Kees: „We benaderen alle scholen in Gorinchem en proberen de jeugd zo aan te moedigen zelf te gaan lezen en schrijven, en door een bundel uit te geven met onder andere een selectie van inzendingen door een plaatselijke drukkerij stimuleren we tevens het lokale ondernemerschap.”

De bundel ‘Hugo de Groot en zijn nalatenschap’ met een gedichten- en verhalenselectie van de Gorcumse Literatuurprijs 2021 is bij alle boekwinkels in Gorinchem verkrijgbaar. Meer informatie over de Gorcumse Literatuurprijs:

► www.gorcumseliteratuurprijs.nl

Peter Snoek • Mentor CoderDojo bij Bibliotheek AanZet

► **‘ALS JE HET OP EEN MANIER DOET DIE BIJ JE PAST, WORDT DE WERELD ER ALLEEN MAAR MOOIER VAN’**

Peter is een echte Gorcumer, generaties lang woont zijn familie in de Blikenstad. Hij groeide op in Gorinchem-Oost en woont nu alweer jaren naar tevredenheid in de Lingewijk.

„In het dagelijks leven ben ik docent op het Da Vinci College. Drie dagen in de week geef ik les in Gorinchem en twee dagen in de week sta ik in Dordrecht voor de klas. Ik geef Software Development op een MBO4-opleiding. Studenten leren daar zelf websites en apps maken. Ook leren ze hoe je met je opdrachtgever samen aan de slag gaat om de opdracht tot een goed einde te brengen. Voor ik les gaf, heb ik eerst zelf jarenlang software gemaakt. Ik werkte toen voor een bedrijf dat veel zaken deed met de Verenigde Staten en mijn werkdagen werden steeds langer. Dat paste niet in die fase van mijn leven. Op een bepaald moment werd ik door iemand gevraagd of ik eens een gastles wilde komen geven, hij had een functie open als docent. Ik had altijd gezegd dat ik nooit hetzelfde werk zou gaan doen als mijn vader - hij was docent natuurkunde op het Lyceum Oudehoven - maar na die gastles was ik verkocht.

Ik ging aan de slag als docent en heb nooit spijt gehad van mijn overstap naar het onderwijs.”

Leren programmeren

Zijn ervaring als docent komt prima van pas bij zijn vrijwilligerswerk als mentor CoderDojo in de bibliotheek in Gorinchem. „Ik kwam een bericht over CoderDojo tegen in de krant. Na een keer kijken, besloot ik mee te doen. Eén keer per maand op zaterdagochtend help ik bij CoderDojo kinderen om ze te laten zien hoe leuk programmeren en techniek is. Ze leren daar kleine apparaatjes, zoals robotjes, maken en werken met displays. We leren de kinderen ook programmeren met Python of een website maken met HTML. Voor jongere kinderen hebben we ook leuke dingen, zij kunnen bijvoorbeeld spelletjes maken. Met bloxels, gekleurde blokjes, ‘tekenen’ ze een spelwereld, hoofdpersoon en items en via een tablet voegen ze die kunstwerken toe aan de Bloxelsapp.

Het fijne aan de bibliotheek als locatie is dat alles wordt gefaciliteerd. Van tafels waaraan we kunnen werken tot computers tot elektronica kits. Er

komen per keer zo tussen de twaalf en vijftien kinderen tussen de 7 en 17 jaar. Er komen vooral jongens en een enkel meisje. Ik zou het leuk vinden als er nog meer meiden komen om te laten zien hoe leuk techniek is. De deelnemers zijn veelal slimme en nieuwsgierige kinderen. Ik zie een beetje mezelf van vroeger, ik was ook heel benieuwd naar alles. Maar ik ben niet alleen aan de slag met de kinderen, want de groep vrijwilligers die er is voor CoderDojo, groeit. Er zijn inmiddels oud-studenten van me die zich inzetten bij CoderDojo en ook mijn huidige studenten betrek ik er vaak bij. Zo kunnen zij leren hoe leuk het is om midden in de maatschappij te staan en een ander te helpen. Op die manier stop ik een stukje vrijwilligerswerk in de opleiding van mijn studenten.”

Ook zelf leren

Zelf vindt Peter het erg belangrijk om vrijwilligerswerk te doen. „Iedereen zou in zijn omgeving moeten kijken naar wat hij voor een ander kan doen. Als je dat doet op de manier die bij je past, wordt de wereld daar alleen maar mooier van. De afgelopen zestig jaar is de

maatschappelijke samenhang minder geworden en de enige oplossing is dat je daar zelf verandering in brengt. Of je nu boodschappen voor iemand doet, helpt bij een sportvereniging of bij de vrijwillige brandweer zit: het is allemaal nodig. Zelf ben ik actief in mijn kerkgemeenschap en bij CoderDojo. Het mooie bij CoderDojo vind ik om te zien hoe blij de kinderen er van worden. Ik vind het leuk om te zien hoe nieuwsgierig ze zijn en hoe ze groeien als iets waar ze mee bezig zijn lukt. Het is heel informeel en er is ruimte om alles op je eigen tempo uit te vogelen. Zelf leer ik trouwens ook steeds weer nieuwe dingen. Veel materiaal is in het Engels. Daardoor ben ik gedwongen om dingen te vertalen en zelf te schrijven in het Nederlands. Dat heb ik al voor mijn werk gedaan, maar voor CoderDojo moet ik het nog meer ‘downsizen’. Het is voor mij een kans om te zien of wat ik maak ook werkt.”

Meer weten over wat er bij CoderDojo wordt gedaan? Kom vrijblijvend een keer langs tijdens een van de ochtenden of kijk op:

► www.coderdojo-gorinchem.nl

Mijn passie voor programmeren
geef ik door aan anderen

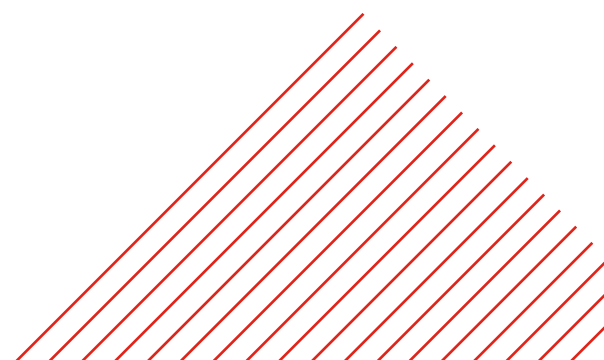

Vrijwilligers

maken

Gorinchem

Help jij ook een handje?

Gemeente
Gorinchem

Vrijwilligers

maken

Gorinchem